The Poojah Special Number Contd. **REGD.—No. M. 108**

'His Royal Highness desires me to express to Mr. Swaminatha Aiyar his best thanks"—Sir Francis (now Lord) Knollys.

Vol. XIX.] **NOVEMBER 1911.** [No. 8.

லேசான காகிதப் பதிப்பு.
தனிப்பிரதி, 5 அணா.
பழைய பிரதி, 6 அணா.

சந்தா விலை விபரம்.
ஒரு வருஷத்திற்கு ரூ. 4.
ஆறுமாதத்திற்கு ,, 2-2.

அறிவைப் பரவச் செய்வதற்கான மாதாந்தரத் தமிழ்ப்பத்திரிகை.

DEVOTED TO THE DIFFUSION OF LIGHT AND KNOWLEDGE.

அறிவுடையாரெல்லாமுடையாரறிவிலா
ரென்னுடைய ரேனுமிலர்.-திருக்குறள்.

A POPULAR NEW REVIEW
AND TAMIL MONTHLY,
ESTD. MAY, 1892.

கற்க கசடறக் கற்பவை கற்றபி
னிற்க வதற்குத் தக.—திருக்குறள்

ILLUSTRATING THE PRINCIPLES OF EDUCATION, PSYCHOLOGY, SOUL-CULTURE & ETHICS.
ADAPTED FOR USE IN HOMES & SCHOOLS.

["Hitch Your Wagon to a Star"—Emerson.]

CONTENTS.

அட்டவணை.

["Our Theism is the Purification of the Human Mind"—Emerson.]

PUBLISHED BY

Thick Paper Edition for Patrons.] [Minimum Subscription Rs. 5.

THE SECRETARY, DIFFUSION OF KNOWLEDGE AGENCY,

Overland 8 Annas extra.] *Lalitalaya, 19, Adam St. Mylapore, Madras, S.* [Overland 8 Annas extra.

For the *LALITA PUBLISHING Co.*, **Sole Agents and Managers.**

Thin Paper Edition for the people.] **Regd. as a 'Book' and Copyrighted.** [Subscription Price: Yearly Rs. 4

Like a spider, like the earth, and like a living creature He produces the Universe."—Sruti

The Diffusion of Knowledge Agency,

Initiated in 1886, and openly Established in March 1892.

Office of the Vivekachintamani, Lalitâlaya, Mylapore, Madras. S.

Objects:—1. To diffuse light and knowledge.

2. To serve as a medium of communication between the educated classes and the masses and thereby create a fusion of thought and feeling between the two classes.

3. To co-oparate with other Agencies having similar objects in view.

Methods of Work.—1. Publishing a monthly journal in Tamil which will be devoted to the diffusion of light and knowledge.

2. Organising an Association of Helpers who will do all in their power to carry out the objects of the Agency.

3. Affording information and advice to those who offer to work as Helpers.

4 Printing and publishing books and booklets of useful selections from its organ.

5. Encouraging and extending the establishment of reading rooms and village societies in the mofussil.

Membership &ce.—All educated persons sympathising with the objects of the Agency and willing to promote the achievement of those objects will be eligible to become members.

Scope of Work and its Enlargement.—The Agency which for long has been content to diffuse general knowledge, among teachers and students and to work for sanitation in villages and towns, has its scope and usefulness greatly enlarged by the open field of 'Morality and Religion' added to it at the suggestion of an I. C. S. Member of its committee in 1900.

Organ.—Its Organ the *Vivekachintamani*, *(Registered as a 'Book' and Copyrighted)* the oldest and the best Tamil Monthly, now in the 19th year of publication, is at present the only recognised Journal of standing and respectability discussing high moral and spiritual principles in their application to every-day life.

Propaganda.—It confines its propaganda to stating the Fundamental Principles in their application to Daily Life. In addition to the publication of the *Vivekachintamani Series* of books and booklets in Tamil and other publications in English which are under the business control of the **Lalita Publishing Co., the Agency** publishes through the medium of its organ the *Vivekachintamani*, for a yearly subscription of Rs. 4, or Rs. 5 (for Patrons), most Valuable Stories and Illuminative Studies of Social Life, High Thought Reviews, a critical study and exposition of the Indian Traditions and a lucid translation of the Upanishads and Yoga-sastras prescribing the most efficient *sadhanas* for the understanding and realisation of "the Great and Real Facts of Life." An estimate of the success achieved in this difficult field where one Man sows that many may reap, can be formed by the Judgment of *"the Voice of Truth in the Republic of Letters"* which says:—"Your Journal is very much appreciated by its readers as t contains matter calculated to raise the mental and moral tone."—An opinion which the Agency has worked hard to deserve and is working harder than ever to maintain. To be the humble instrument in the hand of an All-Wise Providence to diffuse knowledge and enlightenment, and thus elevate the mental and moral tone of the people in the midst of whom our lot is cast, is no small reward for the earnest and enthusiastic WORKER IN THE CAUSE OF TRUTH who generally has to work against innumerable odds.

Ananda Mission.

(Initiated in 1901 at Chidambaram and Founded on 1st January 1903.)

For the propagation of Truth and Knowledge as the way to Health, Happiness and Life, through Self-Help, Self-Control and Self-Culture. "Our theism is the purification of the human mind." "Hitch your wagon to a Star."

"*Ekam Satyam Brahma*"—*Srutivâk.* "Seek Truth wherever you can find it". But "Make your choice and stick to it till you reach the End." "*Satyam Vada*"—Speak the Truth. "*Dharmamchara*"—"Do Thy duty," *i.e.*, "*Obey the Moral Law*" "*Satyamevajayate nânrutam.*"

Hail! Ananda Natesa! Sri Akhandânanda Satguruvé Namah. Hony. Secretary: Satyananda, S. Sarma, c/o The Secretary D. K. Agency, Lalitâlaya, Mylapore, Madras, S.

Social Service Branch.—The Mission has recently (1909) opened a *Social Service Branch* (Special) to its general work of propagation and is working in co-operation with the *League of Isis* founded by Mrs. Frances Swiney and others as a world-wide organisation which aims at putting into practice "the great science of race culture," and "stands therefore for the practical realisation of the Law of the Mother, before all other things." It aims at emphasizing the Sacredness of Parentage, and teaching man to reverence "the Female Form Divine as the Temple of God, the fountain of Health to the Human Race." "For the individual soul is feminine and is the child or fruit of the Spirit, which is also feminine, without beginning or ending, the essence of Divinity."

THE VIVEKACHINTAMANI.

"We give a hearty welcome to the Silver Jubilee" Number of the Vivekachintamani in which Mr. C. V. Swaminatha Iyer, its talented Editor celebrates the silver jubilee of his career as a journalist in the holy cause of the diffusion of light and knowledge through the medium of the vernacular. His personal narrative of the progress of the cause with which he has so thoroughly identified himself through sunshine and storm and through good report and evil report, is full of romantic interest from the introspective reflections which abound in it. His Journal has been characterised throughout by "consistent simplicity" and the valuable testimony to the good and excellent work done by him speaks volumes in his favour. His persistence and perseverance has never slacked during the greatest trials of his life and his enthusiasm for the cause knew no waning. He is essentially a man of Faith, and as is the case with good men, his Faith in God has served him in very good stead during all the trials and tribulations of this earthly life, of which he had not a little for his share. We congratulate him on the attainment of his Silver Jubilee and wish him and his Journal many more years of usefulness to the public, and prosperity to the cause and those who work for it."—*The Indian Patriot, dated 19th May 1911.*

"Give me not O God, that blind, fool faith in my friend, that sees no evil where evil is, but give me, O God, that sublime belief that seeing evil I yet have faith."

"Seek Truth wherever you can find it." But,

"Make your choice and stick to it till you reach the End."

ஸத்தியம் வத—**SPEAK THE TRUTH.**

"HITCH YOUR WAGON TO A STAR." "TO THINE OWN SELF BE TRUE."

அன்பேயவன்: அறிவேசக்தி: ஓம் தத்ஸத்] [God is Love: Knowledge is Power: *Aum*

ஸத்தியமே ஜெயம்—**SATYAMEVA JAYATE.**

புத்தகம். 19.] 1911ஸு நவம்பர்மீ, விரோதிகிருதுஸு கார்த்திகைமீ [சஞ்சிகை. 8.

NOTICE.

The Editor of the *Vivekachintamani* while thanking his contributors for their valuable contributions, would like to draw the attention of the public to the fact that in pursuance of the uniform policy of this journal, articles could be received only on the understanding that the entire copy right in the articles should be vested solely in the Editor. It would not have become necessary to mention this matter now but for the fact that literary pilfering is becoming more and more prevalent in the journalistic world; and the intentions of the contributors who have by their free gift of the manuscripts helped to further the objects of the Diffusion of Knowledge Agency which the Editor has been maintaining and working for the public good under great difficulties and trials for the past twenty-five years, are being sought to be frustrated by unscrupulous persons.

C. V. Swaminathaiyar, Editor, & Proprietor V. C.

Lalita Publishing Co., Sole Agents and Managers

M. K. Narayanaswami Iyer, B.A. B.L. Hon. Secy, Vivekachintamani Pub. Committee.

"To sell the mind for money is a greater sin than to sell the body."

1. அறிவைப்பரவச்செய்வதற்கான நம் விவேகசிந்தாமணிக்கு வியாச, விஷய தானம் செய்வோர் யாவரேயாயினும் உண்மையான அந்தர்த்தியானத்தோடு பூர்ணமதஸம்மதமாய் விஷயார்ப்பணஞ் செய்யல்வேண்டும். தானம் செய்தபின் தத்தாபஹாரம் செய்யக்கூடாது. தத்தாபஹாரசிந்தையினர்க்கு விவேகசிந்தாமணி சங்கப்பலகைபோலிடங்கொடாதொடுங்கும்.

2. உழைக்கும்வழி யுணராது பிழைக்கவழி தேடும் சில தப்பிலிகள் நம்மை மோசஞ்செய்யாதபடி விவேகசிந்தாமணியிலுள்ள சுதந்திரமெல்லாமெமக்கே உரிமையாமென்று சட்டப்படி ஆதிமுதற்கொண்டே ஸர்க்கார் கெஜட்டில் தாக்கல் செய்யப்பெற்றிருக்கிறது

3. விவேகசிந்தாமணியில்வரும் விஷயங்களையாவது அவை சம்பந்தமான ஸாதன ஸம்யம விவேகவிளக்கப் பேர்களையாவது தர்மவிரோதமாயுபயோகித்துக் கர்ம விக்னம் செய்வோர் பிழைக்கவழிதெரியாப் புல்லியர் புகும் பாழ்நரகிற்புக்கார் கதியாவர்: அடாஅது செய்தவர் படாஅது படுவர்: இகபர மிரண்டிலு மிது ஸத்தியம் ஸத்தியம், பலிக்குமென்றே திருஞன் பழனியாண்டவன். வேலுமயிலுந்துணை. ஆண்டானடிமையாய் உழைக்க உடன்பட்டான். கைச்சாற்றித். ஓம்.

"Use and Abuse of Words."

"Words must not be trifled with; every word has a life of its own; it has, like man, its ancestry; it lives to serve a purpose; and he who corrupts a word by using it without understanding its proper meaning, and root idea, is in danger of corrupting his own life."—Dr. Bhandarkar's lecture to his students, from the reminescence of Sir Narayan Chandavarakar related by him in his lecture on the "Use and Abuse of Words" to the Wilson College Literary Society on Septr 9th, 1911.

"Words stand rooted in the root of national life, they are nourished from a people's history".—*Ibid.*

வாக்கின் அர்த்தாநர்த்தங்கள்.

"நாலுவேத மோதுவீர் ஞானபாத மறிகிலீர்
பாலுநெய் கலந்தவாறு பாவிகா ளறிகிலீர்
ஆலமூண்ட கண்டனு ரகத்துளே யிருக்கவே
காலனென்று சொல்லுவீர் கனவிலும் மதில்லையே."

"வித்திலாத சம்பிரதாயம் மேலுமில்லை கீழுமில்லை
தச்சிலாத மாளிகை சமைத்தவாற தெங்ஙனே
பெற்றதாயை விற்றடிமை கொள்ளுகின்றபேதைகாள்
சித்திலாத போது சீவனில்லை யில்லை யில்லையே."

வாக்கும் அர்த்தமும் ஒன்று. அவை உடலுமுயிரும் போல் இணைபிரியாது பொருந்தியிருப்பன. அர்த்தமில்லாத விடத்து வாக்குக்கு வீரியமில்லை. வாக்குக்கும் அர்த்தத்துக்கும் பொருத்த மில்லாத விடத்து அநர்த்தம் விளைகிறது. உள்ளத்தில் உண்மைக்குணம் (ஸத்யவிருதம்) மில்லாதவர்க்கு நினைவும் பனுவலும் பொருந்தாதாதலால் அவர்கள் நினைப்ப தொன்றும் பேசுவதொன்றுமாய்ப் பிதற்றுவார்கள். இவர்கள் உண்மையில் "பெற்றதாயை விற்றடிமை கொள்ளுகின்ற பேதைகள்" என்பதிற் சந்தேகமில்லை. பெற்றதாயாவது வாக்குதேவி. வாக்குக்குத் திவ்யசக்தி (மங்கல வாழ்க்கை) யுண்டாயிருப்பது அதனுள்ளுறையும் அர்த்த விசேஷத்தினால். விஷ்ணு புராணத்தில் பகவான் தேவியை நோக்கி "நீ வாக்காகவும் நான் அதனுள்ளுறையும் அர்த்தமாகவு மிருக்கிறேன்" என்று சொல்லியிருக்கிறார்.

வாக்தேவிக்கு காயத்ரி யென்று ஒரு பேருண்டு. காயத்ரி என்றால் தன்னை ஜபிப்பவர்களைக் காப்பாற்றுகிறவள் என்று அருத்தம். இந்த வாக்தேவி பிராதக்காலத்தில் (அர்த்தோதயத்தில்) காயத்ரி யென்றும், மத்தியான காலத்தில் ஸாவித்ரி யென்றும், மாலைப் பொழுதில் ஸரஸ்வதி யென்றும், த்ரிகாலத்திலும் ஸந்தியை யென்றும் பூஜிக்கப்படுவள்,

கனவிலு மில்லாத "காலன்" (1) யமன் என்றும், (2) தர்மராஜா வென்றும், (3) மிருத்யு வென்றும், (4) அந்தகன் என்றும், (5) வைவஸ்வதன் என்றும், (6) காலன் என்றும், (7) ஸர்வ பூதக்ஷயன் என்றும், (8) ஔதும்பரன் என்றும், (9) தத்நன் என்றும், (10) நீலன் என்றும், (11) பரமேஷ்டி என்றும், (12) விருகோதரன் என்றும், (13) சித்ரன் என்றும், (14) சித்ரகுப்தன் என்றும், பதிநான்கு பேர்கள் பெற்று வழங்குவது எப்படி? இதெல்லாம் வாக்கு தேவியின் ஆராதனக் குறைவால் வந்தது. வாக்கு தேவியை ஆராதிப்பதாவது வார்த்தைக்கும் அர்த்தத்துக்கும் விரோத மில்லாது வார்த்தைகளை உபயோகிப்பதாம். உதாரணமாக, தத் என்றால் அது என்று அர்த்தம் செய்கிறார்கள். ஆனால் அது என்றால் எது? என்கிற கேள்வி பிறக்கும் பொழுது "தாங்கள் கருதிய தொன்றெதுவோ" அது என்று தங்கள் மனோ சிருஷ்டியை (சித்த விருத்தியை) அதில் ஏற்றித் தத்பதலக்ஷியத்தை அறவிட்டு, இவர்களுடைய கற்பனையான ஓர் அர்த்தத்தை அதன் தலையில் கட்டுகிறார்கள். இப்படிச் செய்வதைத்தான் "பெற்றதாயை விற்று"—(லக்ஷியார்த்தத்தை விட்டு)—அடிமை கொள்வதற்கு ஒப்பிட்டுச் சொன்னார். பெற்றதாய் தன்னுடைய ஜநநகாரணமாயிருக்க தனக்கு மூலகாரணமான அகண்ட ஐசுவரியத்தை விற்று இன்றைக்கிருந்து நாளைக்கில்லாது போகும் அடிமைகளான அற்ப ஐசுவரியத்தைக் கொள்ள முயலுபவனை "பேதை" யென்றன்றி வேறெ

ன்ன சொல்லலாம். "சித்திலாதபோது"—அறிவில்லாதபோது, "சிதாபாஸனென" ஜீவன் முக்காலத்திலும் இல்லாதிருக்கத், தன்னறிவை(ஆத்மாவை) விற்று தன தான்யாதி பசுக்கள், அடிமைகள், பங்களாக்கள், வண்டிகுதிரைகள் முதலிய அழிந்துபோகும் அற்ப ஐசுவரியத்தை அதற்கு மாற்றாகக்கொள்கிறவர் செய்கிருத்தியத்தினால் கனவிலுமில்லாத காலனுக்கு தர்மராஜா வென்கிற பட்டமும் மற்ற அதிகாரங்களும் உண்டாயின.

யமன் ஸூரியனுக்கும் சாயாதேவிக்கும் பிறந்த பிள்ளை. ஸூரியன் என்றபதத்துக்கு அர்த்தம் நிருபாதிக ஸ்வரூபன் என்பதாம். "நன்றான நியாமகத்தைச் செய்பவன்" ஸூரியன். நன்றான நியாமக மாவது நிருபாதிகமே. நிருபாதிகஸ்வரூபமான ஸ்வயம்பிரகாசத்துக்கு உபாதி கற்பனைசெய்யும் "பெற்றதாயை விற்றடிமை கொள்ளும்பேதைகள்" மனோ சங்கற்பத்தால் (பொய் யெண்ணத்தால்) சாயாதேவி யென்கிற அசம்பாவித கற்பனை யேற்பட்டது. இப்படி ஸூரியன் என்கிற வாக்கின் உண்மையான அர்த்தத்தை விடுத்து அனர்த்தம் செய்ததால், அந்த அனர்த்த பரம்பரையாகவுண்டான சிருஷ்டிகளில் முக்கியமானவன் சூரியபுத்திரன் என்று சொல்லும் யமன். "மலடிமகனை மாலையிட்டுக் கரடிபழகுமோர் மல்யுத்தவீரனைப்பெற்றாள்" என்பதுபோல், உலகத்திலுள்ள பேதைகள் தாங்கள் ஆத்மஸ்வரூபி,—அறிவுமயமாயிருப்பவர்களென்பதை மறந்து, "சித்தில்லை சீவனே நான்" என்று இல்லாத பாவனை இருப்பதாகச் சிருஷ்டித்து அந்தப் பொய்ப்பாவனையைக் கட்டிக்கொண்டு அழுவதுமன்றி, அஃதோடு சதா மல்யுத்தம் செய்துகொண்டும் நிற்கிறார்கள்.

தன் நிழலோடு தான் எதிர்த்து நின்று சண்டைசெய்யும் பரம முட்டாள் சண்டையை யாரால் விலக்கமுடியும்? அவர்களுடைய மனோதர்மந்தானே உருவெடுத்ததென்ன "தர்மராஜா" இவர்களுக்கு நியாமகனாய் ஏற்பட்டிருக்கிறான். அவனுடைய இராஜ்யத்தில் வாழும் இம்மூடர்கள் கிராதகர்களாய் அவனுடைய பாசத்துக்கன்றி வேறொன்றுக்கு மஞ்சாதவர்களா யிருக்கிறார்கள்.

"வடிவுகண்டு கொண்டபெண்ணே மற்றொருவன் நத்தினால்
விடுவனோ அவனையின்னம் வெட்டவேணு மென்பவர்
நடுவன் வந்தழைத்தபோது நாறுமிந்த நல்லுடல் [ரே."
சுடலைமட்டுங் கொண்டுபோய்த் தோட்டிகைக்கொடுப்ப

மூடனுடைய நியாயப் பிரமாணம் இப்படியிருக்க, இவனுக்கு உபதேசம் செய்ய யாரால் முடியும்? யமனும் தூமாதேவியுமே இவர்களுக்கு ஏற்ற தெய்வங்களாம். இவர்களிருவரும் கூடப்பிறந்த பிறப்புக்களாம். இவர்களுக்கு மந்திரி சனீச்சுரன். சனீசுரன் யாரென்றால், இவர்களின் திரிபுடியாத்மகன். "பிரம்மா விஷ்ணு மஹேசுவரம்" என்பதுபோல், "இராகு கேது சனைசுவரம்" என்னும் மூவரும் இணைபிரியாத் திரிபுடியாத்மகங்களாம். வாக்கின் அர்த்தத்தை யுணராமல் அனர்த்தம் விளைய வார்த்தையை துர்விநியோகப்படுத்துவதினால், ஸநாதனமான தர்மத்தைக் கொன்ற பாபம் யமதர்மராஜா அல்லது மிருத்யுவாகவும், "பெற்றதாயை விற்றடிமை கொள்ளத்துணிந்த பேதைமை" தூமாதேவியாகவும், பொய்ச்சிருஷ்டனைசெய்ய வுபயோகித்த மந்தபுத்தி சனீசுவரனாகவும் திரிபுடி யாத்மகங்கொண்டு உலகையாளுகின்றன. இதனாலேயே பிறப்பு மிறப்பும் ஓர் தொடர்பாய் தொடர்ந்து சங்கிலிக்கட்டாய் மூடாத்மாக்களைக்கட்டி ஸம்ஸார பந்தத்திலாழ்த்தி வருகிறது.

"தத்" என்றால் "அது" என்று அர்த்தம் சொன்னோம். "அது" என்றால் "இது" அல்லாதது. "இது" என்பது வேதாகமங்களில் விரித்துச்சொன்னவையெல்லாம். இவை "நேதிநேதி" யென்னும் நேதிவாக்கியத்துக்குட்பட்டனவாகையால், அந்த நேதி சப்தத்துக்கு விலக்காய்

நின்ற நித்த முத்தப் பொருளை "அது" என்று குறிக்கலாயிற்று. அந்த தத் பதார்த்தத்தை யுள்ளபடி யறிவதையே "ஸமாதி" யென்று பதஞ்சலி முனிவர் கூறியிருக்கிறார்.

"ததேவார்த்தமாத்ர நிர்ப்பாஸம் ஸ்வரூபசூந்ய மிவ ஸமாதி:" என்பது யோக சூத்திரம். 'நான்' என்கிற அந்தக்கரணவிர்த்தியாகிற ஸ்வரூபம் சூந்யமாக, (இங்கே "நான் தியானி" யென்கிற ஞானமுண்டாகாமல்,) "ததேவார்த்தமாத்திரம்' —பிரப்மவஸ்து மாத்திரமே காணப்பெறுவது (அதாவது, தியேயபாகாரமாத்ரமாய் மிஞ்சி நிற்பது) "ஸமாதி" யெனப்படும் என்பது பொருள். ஆதலால் இந்த தத் பதத்தை முதலாகக்கொண்டமைந்துள்ள காயத்ரி மந்திரத்தை ஜபிக்கிறவர்கள் முன்னர் பிராணுயாம ஸித்தி பெற்றவர்களா யிருக்கவேண்டும். "பெற்றதாயை விற்ற" பாபம் ஒழிய,—இந்திரன் தேவ வருஷத்தால் 101 வருஷ காலம் பிரஜாபதியினிடம் குருசிஷ்ருஷை செய்து சிஷனுயிருந்து விசார தீரனுகிக் கடைசியில் பிரஹ்ம நிஷ்டையடைந்து தன்னுடைய ஸ்வானுபவத்தை வெளியிட்டபடி,—

"ப்ராணோஸ்மிப்ரஜ்ஞாத்மா"

—"நானே பிராணம், நானே பிரஜ்ஞானம், நானே ஆத்மா" என்கிற அனுபூதி பெறல் வேண்டும். பிராணம், பிரஜ்ஞை, ஆத்மாவென்றுள்ள மூன்றின் லக்ஷியமும் அகண்டைகரஸமாய், "நான்" என்கிற அந்தக்கரண விருத்தியொழிந்த விடத்துற்ற ஸமாதியின்கண் அறிந்தபோது வாக்கும் அதன் அர்த்தமும் வேறுபடாது பொருள் விளங்கக்காணும் சக்தியுண்டாகும். இந்த சக்தியுள்ளவர்களே காயத்ரீ மந்த்ரத்தை யுபயோகிக்க அதிகாரிகளாம். மற்றவர்களுக்கெல்லாம் அதிகாரமில்லை. அதிகாரிஜபித்தால் மட்டுமே அவனைக்காப்பாற்றக் கடமைப்பட்டவள் காயத்ரீ தேவி. வாக்கும் அதன் அர்த்தமும் "மந்தரமும் அதன் தேவதையும்" என்று சொல்லப்படும். இப்படியாகப் பார்க்கில் 'தத்' காரமாகிய காயத்ரீயின் முதல் அக்ஷரத்துக்கு தேவதை அக்னி; அந்த தேவதையை அம்மந்திரத் தியானத்தால் பார்த்தறிந்தருஷி - விசுவாமித்ரர். அதன் தத்வம் ப்ருதிவீ; அவ்வக்ஷரத்தின் சக்தி-ப்ரஹ்லாதிநீ; அதன் அங்கம் "பாதாங்குஷ்டம்;" அதன் வர்ணம்-சம்பகாபிதம். அதன்ரூபம் பிரம்மா விஷ்ணு சிவாத்மகம்; ஸ்வபாவம் சாந்தம், பத்மாஸ நாரூடம். இப்படியே அதை தியானம் செய்வதின் பலனும் "தியாத்வாத்ய ஹதிபாதகம்" என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இப்படி அக்ஷர அக்ஷரமாய் வாக்கின் அர்த்தத்தையறிந்து அதையுபயோகிப்பவர் யாராகிலும், அவர்களை வாக்தேவி ரக்ஷிப்பள்—அதாவது, அவர்களுடைய வாக்குப் பழுதுருது என்றபடி. அவர்கள் பதிவிரதாசாரர்களாதலால் அவர்கள்,

"பெய் யெனப் பெய்யு மழை."

இப்படியாக ப்ரம்ம க்ஷத்ரிய வைசியர்களான மூவரும் காய்த்ரீ மந்திரத்தை ஜபிக்க அதிகாரிகள் என்று விதிக்கப்பட்டதின் உட்கருத்து என்ன வென்றால், இவர்கள் சமஷ்டி விராட்டின் முக்கியாங்கங்களாகையால் -(வாக்கு, புஜம் துடை)—இவர்கள் ஸத்யசந்தர்களாய், ஸத்ய வாக்பரிபாலகர்களாய், ஸத்யசங்கல்பமுடையவர்களாயிருக்கவேண்டுமென்று கொள்ள வேண்டியது.

பிராம்மணன் பொய் சொன்னல் வாக்கு தேவிக்குப் பங்கம் வந்துவிடும்.

அப்படியே க்ஷத்திரியன் பொய் சொன்னல் இராஜ்ஜியபரிபாலனம் நன்றாக நடவாதாகையால் விராட் புருஷனுக்குப் பங்கம் வரும்.

அதேமாதிரி வைசியர்களான மூன்றும் வருணத்தார் வாக் பரிபாலனம் செய்யாராகில் வாக்கு நாணயம் கெட்டு வர்த்தகம் வியாபாரம் சரிவர நடவாது பங்கம்வரும். இதனல் விவகாரத்துக்கே கேடுவரும். "வைசுவதேவம் கெடும்." கெட்டால் உண்ணச் சோறகப்படாது.

இப்படியாக இவர்கள் த்ரிகாலமும் வாக்தேவியை ஆராதித்து வாக்பரிபாலனம் செய்து வந்தால் ஸத்யம் ஓங்கும். ஐசுவரியம் விர்த்தியாகும்.

"ஓம் தத்' என்று சொன்னவுடன் "ததேவார்த்தமாத்ரம்" விளங்க, "நான்" என்கிற அந்தக்கரணவிருத்தி லயமடைந்து தியேயாகாரமாத்ரமாய் நிற்கவல்லவன் யாரோ அவனே "காயத்ரீ ஜபத்துக்குரியவனான அதிகாரி." அந்த அதிகாரி காய்திரீ மந்திரத்தின் 24 - அக்ஷரங்களையும் இப்படி அறிந்து 24 தத்துவங்களையுங் கடந்து நிற்பானானல் அவனை வாக்கு தேவி ஸத்யஸங்கல்பாத்மகனுக்கிக் காப்பாற்றுகிறாள்.

On the Study of Words.

"And so rooted in Hindu literature is the idea as to the sanctity of words and man's divine responsibility to use them properly instead of abusing them and corrupting language that *Goutama*, clinched the idea by defining a a word as the instructive assertion (affirmation of thought) of a reliable person." "ஆப்தோப தேசசப்த:"

"I have heard old orthodox religious teachers, preaching by means of *Kirtans* tell a legend that on one occasion the *Rishi Naradha* while travelling found *Lakshmi*, the Goddess of Wealth, and *Sarasvati*, the Goddess of Learning, lying maimed and crippled. Narada enquired of them the reason. They answered that they had come to that condition because a certain country, wealthy and learned, and therefore favoured of them had begun to misuse words and defile language and they felt the shock of it. This is only a legend, but legends, though they are fictions, are more effectual than facts to reveal our nature to us. This legened shows that it is an ancient tradition in India supported by the writtings of *Rishis* that a country where words are misused is on the road to corruption and decay. It was that which led *Panini* to give us what is a perfect science *Viz.* the Grammar of the Sanskrit Language. So was it also in ancient Greece. In the *Phaedo*, Socrates held that "*to use words wrongly and indefintely is not merely an error in itself; it also creates an evil in the soul.*" (It is this evil in the soul which is described as *Mantra-s'apah* or defilement of words in the Mantra Sastras. C. V. S.)—Sir Narayan chandavarkar's lecture on the "Use and Abuse of Words" before the Wilson College Literary Society on Septr 9th, 1911.

மந்த்ரதீக்ஷை.

"நீரிலே முளைத்தெழுந்த தாமரையினிலை
நீரினோடு கூடிநின்று நீரிலாதவாறுபோல்
பாரிலே முளைத்தெழுந்த பண்டிதப் பராபரம்
பாரினோடு கூடிநின்ற பண்புகண்டிருப்பிரே."

"மனம் ஒருவழிப்பட்டது மந்த்ரம்.' ஏகாக்கிரமனதில் ஞானம் உதயமாகும். அதையே அந்தக்கரணமென்பர். அந்த அந்தக்கரண விருத்தி "நான்," "நான்" என்று முளைத்து "எனது" "எனது" எனப்பரவும். "நான்" என்னும் அறிவை அந்தக்கரண விருத்தியென்றும், "எனது" என்னும் அபிமானத்தை சித்தவிருத்தி அல்லது மனோ விருத்தியென்றும் சொல்லுவர். அந்தக்கரண விருத்தியாகிய நான் என்னும் அறிவிற் பிறந்தது நாதம். அந்த நாதத்திற் பிறந்தது பிந்து. நாத-பிந்து இரண்டுங்கூடிப் பிறந்தது சப்தம். இந்த சப்த தன்மாத்ரையிலிருந்து அகத்திற் பரைவாக்கும் புறத்தில் ஆகாசமும் பிறந்தது. ஆகாசத்தில் நாதம் புகவும் ஸ்பர்சதன்மாத்ரை யுண்டானது. ஸபர்சதன்மாத்ரையிலிருந்து அஹத்தில் உள்ளத்துணர்ச்சி யென்னும் ஸ்பர்ச ஞானமும் (மனஸூம்), புறத்தில் வாயுவும் பிறந்தது. இந்த அபஞ்சீகிருதவாயுவில் பிந்து புகவும் ரூபத்ன்மாத்ரை யுண்டாயிற்று- அது மயிலின் முட்டையில் காணும் மயில் போலப் பச்யந்திவாக்காக மாறி ரூபரஸத்தைத் தன்னுள் அடக்கிக்கொண்டிருந்தது.

ரூபதன்மாத்ரையிலிருந்து (அபஞ்சீகிருத) ஜ்யோதிபிறந்தது. இந்த ஜ்யோதியில் சிதக்னியான அறிவு புகவும் ஸ்வரூபம் அமைந்தது. இந்த ஸ்வரூபம் வித்தில் மரம்போல் பீஜாக்ஷரங்கள் ஒவ்வொன்றிலும் புகுந்து அவற்றிற்கு வர்ணம் வடிவு இரண்டையு முண்டுபண்ணியது. இப்படியாக வர்ணம் வடிவு முதலிய லக்ஷணங்களோடு கூடிய பீஜாக்ஷரங்களிலிருந்து வித்திலிருந்து முளை (கீலகம்) உண்டானதுபோல் மத்தியமை யென்னும் வாக்கும் அதற் கறிகுறி

யான ரேகைகளு முண்டாயின. இவற்றில் சக்திபிரவேசித்ததால் இவை சோபிக்கலாகி அந்தச் சோபையிலிருந்து இந்திரியங்களின் சகாயத்தால் வாயினுலுச்சரித்துக் காதினல் கேட்கப்படும் வைகரிசப்தம் அல்லது வைகரிவாக்குப் பிறந்தது. இப்படியாக வர்ணாக்ஷரங்கள் பிறந்தன. இந்த வர்ணாக்ஷரங்கள் சேர்ந்து அர்த்த புஷ்டியுள்ள தாதுக்களாகி (roots) அந்த தாதுக்கள் விரிந்து வளர்ந்து வார்த்தைகளாகவும் அந்த வார்த்தைகள் விரிந்து குவிந்து விகாரமடைந்து சேர்ந்து வாக்கியங்களாகவும், வாக்கியங்கள் நூல்களாகவும் வளர்ந்து பெருகின. இப்படி விரிந்த வாக்குக் கெல்லா முட்பொருளா யிருப்பது அறிவு. ஆதலால் முதலில் வேதங்கள் உண்டாயினவென்று சொல்வர். அந்த வேதங்களிலும் பிரணவசப்தத்தின் முதற்பதமாகிய சத்ரூப விலாசத்தைத் துதிக்கும் ரிக்குகள் அடங்கிய ருக்வேதத்தை முதலாவதாகவும், இரண்டாவது பாதமான சித்விலாசத்தைக் குறிக்கும் அந்தக்கரண விருத்திப் பிரபாவமான யஜுர்வேதத்தை இரண்டாவதாகவும், துவம் பதவாச்சியார்த்தமான அபிமான விருத்தியைச் சொல்லி, நேதி நேதியென்று சொன்னதையெல்லாம்தள்ளி எஞ்சி நின்ற சாக்ஷிமாத்திரமான துவம்பதலக்ஷியத்தை தத்பதலக்ஷியத்தோடு அபேதமாயறிந்து அழிவில்லா ஆநந்தத்தை யனுபவிக்கச் செய்யும் நாதகீதாத்மகமான ஸாமவேதத்தைப், பிரணவத்தின் மூன்றும்பதத்தைக் குறிப்பதால், மூன்றுவது வேதமுமாகச் சொல்வர். பிரணவத்தின் நான்காம் பாதமான அமாத்திரையை அளந்தளந்துகாட்டி அளவு கடந்ததென்று "அயமாத்மாபிரஹ்ம"—என்னும் மஹாவாக்கியத்தால் சுட்டாமற் சுட்டிச் சுருதி முடிவைக் காட்டும் அதர்வசிரஸை வஹித்த அதர்வணவேதத்தை நான்காவது வேதமென்றும் சொல்லுவர். இப்படியாக் அந்தக்கரண விருத்தியான "நான்" என்னும் நாதப்ரஹ்மத்திலிருந்துண்டான வாக்குகளையும் அவைகளை யுதகரிக்கும் வேதங்களையும் சித்தவிருத்தி நிரோதத்தால் அந்தக்கரணவிருத்தி மாத்திரமாய் நின்று அதுவும் ஒடுங்கின ஸமாதிநிலையில் ப்ரஹ்மத்தையறிந்து பிரஹ்மமேயானதால் மனத்திருப்தியடைந்த யோகியானவன் சப்தமாகிய வாக்கை யாராய்ந்து அதனுட் பொருளைக்கண் டனுபவிக்கிறன். இந்த ஆராய்ச்சிக்கு மந்திரசாஸ்திர மென்றுபேர். இந்தச் சாஸ்திர ஞானத்தால் ருஷிகள் கடுகைத்துளைத்து அதில் கடலையடைப்பது போல், கோடிக் கணக்கான கிரந்தங்களிற் சொல்லும் பொருள்களை யெல்லாம் ஓரெழுத்து, ஈரெழுத்து, மூவெழுத்து, ஐந்தெழுத்து, என்று ஒன்று முதல் அனேகமான அக்ஷரங்களில் அடைத்திருக்கிறர்கள். இப்படியாக வுள்ள மந்திரங்களிலெல்லாம் பிரஸித்திபெற்றது காயத்ரிமந்திரம். விசுவாமித்ரருஷி ராஜஸத்தால் அதையனுசரித்து அதற்குப் பங்கம்வருவித்தார். விசுவாமித்ரர் அதை துர்விநியோகப் படுத்தினதினல் வசிஷ்டரும் நிஷ்பிரயோசனமாகக் கடவதென்று சாபமிட்டார்.

மந்திரங்களை துர்விநியோகப் படுததுவதாலும் துஷ்கிருத்யங்களில் உபயோகிப்பதாலும் அதற்கு தோஷம் நேரிடுகிறது. மனோவிருத்தியை நாசம்செய்து அந்தக்கரண விருத்தியை யுண்டுபண்ணி, அந்தக்கரண விருத்தியு மொடுங்கின ஸமாதியில் பிரஹ்ம சாக்ஷாத்கார மென்னும் அபரோக்ஷானுபூதி யுண்டாகச் செய்வது மந்திரங்களின் உத்கிருஷ்ட நோக்கமாம். இதற்கு விருத்தமாக மந்திரங்களை உபயோகிப்பது துர்விநியோக மெனப்படும். வார்த்தைகளை துர்விநியோகப்படுத்தினல் வாக்வீரியம் குன்றிப்போம். அதாவது வாக்தேவிக்குப் பங்க முண்டாகும்.

ஒரு தீக்ஷா புருஷனுக்கு அவனுடைய குரு ஒரு மூலமந்திரத்தைக் கொடுத்து அதை ஜபம்

செய்து அந்த மந்த்ர தேவதையின் தரிசனம் கிடைத்த பின் மேலுபதேசம் செய்வதாகச் சொன்னார். சிஷன் அப்படியே மந்திரத்தை ஜபித்துவர, மந்திரதேவதை பிரஸந்நமானாள். ஒரு ஸ்திரீ வலதுகாலில் ஊனம் கண்டு அந்த வாதக்காலை யிழுத்துக்கொண்டு நடப்பதாக பன்முறையும் தரிசனங்காண, அதைச் சிஷன் குருவுக்குத் தெரிவித்தான்.

அந்த குருவானவர் சிஷனிடத்தில் வாக்சுத்தியும், ஹிருதய சுத்தியுமில்லாதது கண்டு அவன் நடத்தையைப் பரிசோதித்து அவனைக் கையால் ஆகாரம் புசிக்காதபடி கோதர்மத்தை யனுசரித்து வாயினால் தானே சாப்பிடும்படி ஆஜ்ஞாபித்தார். மற்றப்படி துஷ்கிருத்யனான அந்த சிஷனும் குருவாக்கைத் தட்டக் கூடாதவனாய், இலையில் அன்னம் கறி குழம்புகள் எல்லாவற்றையும் ஒரே தடவையாகப் பரிமாறச்சொல்லி, வாய்க்குக் கை உதவாமல் தானே விருதமிருந்து பசுவைப்போல் நாக்கை நீட்டி ஆகாரத்தை யெல்லாம் நாக்கினால் தானே கலந்து வாயினாலெடுத்துப் புசித்து வந்தான். இங்கே கவனிக்கத்தக்கது, சிஷனுடைய குற்றமல்ல. குருவினுடைய சூக்ஷ்ம புத்தியும் சிஷனுடைய குருபக்தியுமே கவனித்து உட்கொள்ளத்தக்கது.

இப்படியாக மந்திரங்களை யெல்லாம் குருமுகமாய் சம்பிரதாய முறைபறிந்து விநியோகம் செய்யவேண்டும்.

"வித்திலாத ஸம்பிரதாயம் மேலுமில்லை கீழுமில்லை." ஆகையால் மந்திரத்தின் மூலமறிந்து, மூலத்திருந் துண்டாகும் விளைவறிந்து, சக்தியறிந்து, சாதன மறிந்து,—ருஷி, சந்தஸ், தேவதை, விநியோகம் இவைகளையு மறிந்து உபயோகிக்கவேண்டும். இப்படி முறைதப்பாமல் மனோ விருத்தியை நாசம் செய்து அந்தக்கரண விருத்தியை வளர்த்து, அதையும் தியேயாகாரத்தில் லயிக்கச்செய்து, மந்திரத் தியானம் செய்தால் அந்த மந்திர தேவதை உபாஸகனுக்குப் பிரத்தியக்ஷமாகி அவனை ரக்ஷிக்கும். இல்லாவிட்டால் உபாஸகனது சித்த விருத்தியால் மந்திர தேவதைக்குப் பங்கமும், மந்திர தேவதைக் குண்டாகும் அங்கபங்கத்தால் உபாஸகனுக்கு அநர்த்தமுமாக இப்படி உபாஸகன் உபாஸ்யம் இரண்டும் ஒன்றைப்பற்றி யொன்று பங்கமடைந்து அநர்த்த பரம்பரைக் காளாவார்கள். இந்த அநர்த்த பரம்பரையால் அசுரபாவம் மிகுந்து அதிலிருந்துண்டாகும் அநர்த்த பரம்பரைகள் மிகுதிப்பட்டு, வியஷ்டியிலுண்டான கேட்டின் விளைவு சமஷ்டி சரீரமாகிய ஜன சமூகத்தையும் சமஷ்டி பாவமாகிய ஜனக்ஷேமத்தையும் பற்றிக் கெடுக்கும். தெய்வ வாசனையாகிய ஹிருதயசுத்தி, வாக்சுத்தி, சித்தவிருத்திநிரோதனத்தோடு மந்திரங்களை ஜபித்தால், மந்திர தேவதை உபாஸகனுக்கு இஷ்ட தேவதையாகி இகபர மிரண்டிலுமவனைப் பெற்றதாய்போல் நல்வழிப்படுத்தி ரக்ஷிக்கும்.

> "வெளிப்படுவித்துவிளைவறிவித்துத்
> தெளிப்படுவித்தென்சிந்தையினுள்ளே
> களிப்படுவித்துக்கதிர்ப்படுசோதியை
> யொளிப்படுவித்தென்னையுப்பக்கொண்டவள்
> வெளிப்படத்தன்னையும்விட்டுநின்றாளே!"

என்பது ஒரு மந்த்ரதிருஷ்டாவின் அநுபவம்.

ஆகையால் மந்த்ரதீக்ஷை பெறுகிறவர்கள் வாக்சுத்தி, மனோசுத்தி, ஹிருதயசுத்தியுள்ளவர்களாக விருக்கவேண்டும்; அல்லது, ஸத்யவிரதமும் நல்லொழுக்கமும் குருசொல்லை "ஆப்தோபதேசமாக"க் கொண்டு வாக்பரிபாலனம் செய்வதற்கு வேண்டிய பூர்ணமான குருபக்தியுமுடையவர்களாயிருக்க வேண்டும்.

"ஆப்தோபதேசஃ சப்தஃ" என்றபடி மந்த்ர குருவின் ஆப்தோபதேசமானது பரிசுத்தமெய்திய பக்குவ சிஷன் ஹிருதயகமலத்தில் "அநாஹத சப்தமாக"த் தோன்றி, உண்மையான சப்தத்தின் அந்தராத்மாவான த்வனியைக்கிளப்பும்.

அந்த த்வனியி லிருந்து அதன் அந்தராத்மாவானஜ்யோதி தோன்றும். அந்த ஜ்யோதி தரிசனம் மந்திர தேவதையின் ரூபமாகத்தோன்றி உபாஸகனுடைய சித்தவிருத்தியை விழுங்கி, அந்தக்கரண விருத்தியாம் ஹிருதய சுத்தியையுண்டுபண்ணும். ஹிருதய சுத்திவாய்ந்த உபாஸகனுள்ளத்தில் உறையும் மந்திரதேவதை வாசனுக்ஷயலப்தியின் பொருட்டு உபாஸகனுக்குத் தன் ஸ்வரூப தரிசனமளித்து உபாஸகனை விழுங்கி எல்லாம் தானாய் விளங்குவள். வாஸனக்ஷய முதிர்ச்சியில் தன் ஸ்வரூபத்தையும் விட்டுநின்று தத்வாதீதமான அரூபத்தைக் காட்டி நிற்பள்.

"களிப்படுவித்துக் கதிர்ப்படு சோதியை
யொளிப்படுவித் தென்னை உய்யக்கொண்டவள்
வெளிப்படத் தன்னையும் விட்டுநின்றாளே."—

என்றதின் உள்ளனுபவம் இதுவே.

அந்த அரூப தெரிசனங் காணுங்கால் உபாஸகன் மந்திரதிருஷ்டா வாகிறான்.

"ஆதி யனாதி யகாரண காரணி
சோதி யசோதி சுகபர சுந்தரி
மாது சமாதி மனோன்மனி மங்கலி
யோதி யென் னுள்ளத்துட னிருந்தம்பர
வீதியி லென்னைவிடத் துணிந்தாளே."

இப்படி "மந்திரதிருஷ்டா" வான யோகதீரன் தனது யோகமாயையுங் கடந்து பூரண சக்தி தரிசனங்காண அருகனாகிறான்.

"அறிவார் பராசக்தி யானந்த மென்பார்
அறிவார் அறிவுரு வாமவ ளென்பார்
அறிவார் கரும மவளிச்சை யென்பார்
அறிவார் பரனுமவ ளிடந்தானே."

என்ற திருமந்திரோபதேசப்படி கர்த்ருத்துவம், போக்த்ருத்துவம் இரண்டையும் அறவிட்டு எல்லா மவளிச்சையென்று தன்னை யவளிடம் ஒப்புவித்துத் தான் சிவபோக மொன்றையே நாடி நிற்பான். சிவபோக மனுபவித்தவருக்கு எல்லாம் அன்புருவாய் விளங்குமாதலால் "இன்பக்கலவியும் அன்பாய் முடிந்ததே" யென்றுள்ள அபரோக்ஷானுபூதி வாக்குப்படி எல்லாம் அன்பேயாக, விஷயபோகத்திலும் ஆத்மானந்தத்தையே அனுபவிப்பர்.

இப்படி அபரோக்ஷானுபூதி பெற்றவர் "மந்திரப்பேறு" "யந்திரப்பேறு" பெற்று எல்லாம் சின்மயமாய் விளங்கு ஸத்ய ஸங்கல்ப ஸ்வரூப சித்தராய் "சித்தவிருத்தியற்று" "பிரஹ்ம விருத்தி"யில்தானே மூழ்கினவராய் இப்பிரபஞ்சத்தை லீலாவிபூதியாகத் தரிசித்துவப்பார்.

மந்திர தீக்ஷையின் முடிவு இதுவாம்.

பிராமணச் சிறுவர்களுக்கு எழு-முதல் பத்து வயதுக்குள் செய்யும் பிரம்மோபதேசமாகிய உபநயநதீக்ஷையில் பிதா குருவாயிருந்து உபதேசம் செய்யும் காயத்ரீ மந்தரமானது இவ்வளவையும் தன்னில் அடக்கிக்கொண் டிருக்கிறது.

அந்த காயத்ரீ மந்த்ரத்தை யுள்ளபடி யுபாஸிக்காமல் இந்தியா சீரழிந்தது. காயத்ரீதேவியும் அவலரிசிக்கழுகிறாள். சத்தியவாக்கில்லாத விடத்தில் காயத்ரீதேவி வாஸம்செய்வதெப்படி? இக்காலத்தில் எல்லாரும் அந்தக்கரண விருத்தியை யொழித்து மனோவிருத்தியை நாடுகிறார்கள். இவர்களைத்தான் சிவவாக்கியர் "பெற்ற தாயைவிற்றடிமைகொள்ளும்பேதைகாள்!" என்று விளித்துகூறி, "சித்திலாதபோது ஜீவனில்லையில்லை யில்லையே!" என்று முக்காலும் உறுதியாச்சொல்லி வற்புறுத்தினர். "சித்திலாது ஜீவனைப்போற்றும்" இக்காலத்தார் அதையெப்படி யுணர்வார்களோ!

ஓம் தத்ஸத்.

"Realisation through Gayatri"
"காயத்ரீமார்க்க தரிசனம்."

——:-:——

மந்த்ரம்=ஜபம், அஜபம் என இருவகைத்து.
மந்த்ரமாவது, (ம=மநஸ்; த்ர=ரக்ஷணம்) மனஸின் ரக்ஷணத்தோடு கூடியிருப்பது.
மநம் ஒரு வழிப்பட்டது மந்த்ரம்.

"மகாரம் மந இத்யாஹுஸ்த்ரகாரம் த்ராணமேவச॥
மநஸ்த்ராண ஸமாயுக்தோ மந்த்ர இத்யாபிதீயதே॥"

"மநக்காப்புக் காப்பேயன்றி மதில்காப்பு காப்பல்ல."

பிறவிக்காரணமாகிய கர்மபந்தத்தை யறுத்து ஜந்ம நாசம் செய்வது எதுவோ அது அக்காரணத்தால் "ஜப" என்னும் சப்தத்தால் குறிக்கப்படுகிறது.

"ஜகாரோஜந்மவிச்சேதஃ பகாரஃபாபநாசநஃ|
ஜந்மகர்மஹரோயஸ்மாத்தஸ்மாஜ்ஜப இதிஸ்மிருதஃ॥"

"மந்திரமாவதும்மாமருந்தாவதும்
தந்திரமாவதுந்தானங்களாவதும்
யந்திரமாவதுந்தூய்நெறியாவதும் • [திரம்.
எந்தைபிரான்தனிணையடிதானே."—திருமந்
"துணையாயென்னெஞ்சம்துறப்பிப்பாய் நீ"—அப்பர்.

" காயந்தம் த்ராயதே — இதிகாயத்ரீ " தன்னை ஜபிப்பவனை ரக்ஷிப்பதனால் காயத்ரீயென்று பேர்பெற்ற வரதையான தேவியானவள் மந்த்ரரூபமாய், அதாவது "மநஸ்த்ராண ஸமாயுக்த"மாயுள்ளவள். ‡ மநக்காப்பு என்னும் சித்த விருத்தி நிரோத ஸம்பந்தியாயுள்ள பதிவிருதா தர்மஸ்வரூபி. மநஸ் த்ரிபுடிஞானத்தில் மூழ்கிக் காண்பான், காண்பொருள், காட்சி ஆகிய மூன்றும் ஒன்றாயிருக்கும் மர்மத்தையுணர்ந்தால் அந்த உணர்வு மந்த்ர ஸ்வரூபமாகும். † சித்தவிருத்திநிரோதத்தால் மநோவிருத்திகளெல்லாம் நாசமான பின், நிர்விகாரமடைந்த மநஸ், தைலதாரைபோல் இடையறாது திகழும் அந்தக்கரணவிருத்தியாம் தியானயோகத்தில் முதிர்ச்சியடைந்து, "ததேவார்த்த நிர்ப்பாஸம் ஸ்வரூபசூந்யமிவஸமாதிஃ"— என்ற யோகசூத்திரப்படி தியேயாகார மாத்திரமாய் ஸமாதிகூடி நின்ற நிலையில் நிலைத்து நிச்சல மடைந்ததானால் அப்பொழுது திரிபுடி தரிசநம் கண்டதாகச் சொல்லலாம். இப்படி திரிபுடி தரிசநம் கண்டு அதையுந் தாண்டியுள்ள "மௌந ஸமாதி"நிலையடைந்த அவசரத்தில்,— அதாவது, சஞ்சலமநம் யோகதீக்ஷையால் நிச்சல மடைந்து, ஞானதீக்ஷையால் "மோநவுரு" வானபொழுது அது "ஸத்யம் ஜபஃ" என்றபடி,

"சாகாதிருந்ததலமேமவுனமது,
ஏகாந்தமாகவிரு."—

என்னும் ஆப்தவாக்கியத்திற் சொன்னவாறு "ஸத்ய ஸ்வரூபத்தில் நித்தியமாய் நிற்கவேண்டி" ஹநுமார் ஸமுத்ரத்தைத் தாண்ட விசுவரூப மெடுத்ததுபோல் எல்லாந்தானாயபின் பிறவிக்கடலைத் தாண்டச் செய்யும் பிரயத்தனமே அதற்கு ஜபமாகும்.

"ப்ரணவஃ பரம் ப்ரஹமஸ்வரூபம்."—அப்பொழுது "ஓமிதியேகாக்ஷரம் ப்ரஹ்ம, ஓமிதியேகாக்ஷரம் பரம்" என்ற சுருதி வசனப்படி பிரணவமே பரமாகவும், ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபமாகவும் நிச்சய புத்தியோடு தியானிக்கும்.

"ஜந்ம கர்மஹரோயஸ்மாத் தஸ்மாஜ்ஜப இதி" என்றபடி பிறப்பறுப்பான கர்மநாசத்துக்கும் ஜந்மநாசத்துக்கும் ஹேதுவாயிருக்கிறது எதுவோ அதுவே மேலான தபசினால் ஜபமாகச் சொல்லப்படுகிற தாகையால், "பூஃ, புவஃ, ஸுவஃ, மஹஃ, ஜநஃ, தபஃ, ஸத்ய"மென்று சொல்லப்படுகிற ஸப்த வ்யாஹ்ருதிகளும் "பரம்தபஃ"— அதாவது, உத்கிருஷ்டமான தாபஸாக்கினியை வளர்ப்பவைகளாக ஆகின்றன. ஆகையால், "வ்யாஹ்ருதயஃ பரம்தபஃ" என்று சொல்லப்பட்டது.

இப்படி ஸப்த லோகங்களையும் நவகுண்டாத்மகமான சிதக்னி யென்னும் யாகத்தீயில் ஹோமம் செய்தாகிறவரையில் "தபத்தபஃ"— மேலும் மேலும் தபஸியற்றக் கடவன்.

‡ மனஸின் ரக்ஷணத்தோடு கூடியுள்ளவள்.
† Compare: "நாதவடிவாகிய மஹாமந்த்ராதி ரூபியே"—தாயுமானவர்.

இந்த ஜபதபக் கிரமத்துக்கு ஸாதநாபூதமாயிருப்பது காயத்ரீ மந்த்ரத்தினுல் உதாகரிக்கப்பட்ட "ஸாவித்ரியா விசிஷ்டம்."—இதைந்தவிர வேறு சிறிதும் இல்லை. ஆகையால், "மௌந ஸமாதியில்", அதாவது, அஜபாகாயத்ரியில், "ஸாதநா பூதாஃ ஸாவித்ரியா விசிஷ்டம்"—"நகிஞ்சிதஸ்தி." என்று தர்ம சாஸ்திரம் முறையிடுகின்றது.

இப்படியாக அஜபாகாயத்ரீ யென்னும் மௌந ஸமாதி நிலையில் "காயத்ரீ மார்க்கமாய் தரிசநம்" என்கிற பரஹ்ம சாக்ஷாத்காரம் பெறும் உளவு பெரியோர்களால் குருபதேச மூலமாகக் கர்ணபரம்பரையாய்ப் போதிக்கப்பட்டு வந்திருக்கிறது.

இந்த முறையை அநுசரித்தே சென்ற மாதம் நவராத்ரி பூஜா விதானத்தில் "காயத்ரீ மார்க்க தரிசநம்" என்கிற "Realisation through Gayatri" என்னும் "மந்த்ர திருஷ்டானுபூதியை" "நாராயண நிஷ்டானு பூதியாக"ச் சொல்லப்பட்டது. இங்கே புருஷ சூக்தம் "வேதாஹம்" என்கிற 16-வது மந்திரமும் உத்தரானுவாகத்தில் 2-வது மந்திரமும் குருமுகமாய்ப் பார்த்துணரத்தக்கதா மென்று சொல்வோம்.*

* வித்யாரண்யர் இந்த மந்த்ரத்துக்குப் பின்வருகிறபடி பாஷ்யார்த்தம் சொல்லியிருக்கிறுர்:—"விராட் புருஷனுடைய தியாநம் இங்கு ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிறது. இந்த அநுவாகத்தைப் பரம புருஷனுடைய அநுக்ரஹத்தினுல் பெற்று "நாராயண்ன்" என்கிற ருஷி தன்னுடைய த்யாநத்தில் விராட்புருஷனை ஸாக்ஷாத்கரித்தபடியைச் சொல்லுகிறுர். எந்த விராட் புருஷன் தேவனென்றும், மநுஷ்யனென்றும், பசுவென்றும், பக்ஷி யென்றும் அனேக ஜீவன்களுடைய சரீரத்தை ஸ்ருஷ்டித்து, அதற்கு தேவன், மநுஷ்யன், பசு, பக்ஷி யென்கிற பெயரையுமிட்டு, அப்பெயர் உலகத்தில் வழங்கும்படி தானே அதை முதலில் வ்யவஹரித்தவராயிருக்கிறுரோ, அப்படிப்பட்ட ஸமஸ்த குணங்களையுடைய கோடி ஸூர்ய காந்தி போல் ப்ரகாசித்துக் கொண்டிருக்கிற விராட்புருஷனை நான் ஸாக்ஷாத்கரித்தேன். அவர் அஜ்ஞானத்துக்கப்பால் ("துங்கமுற வெங்குநிறை யாலயங்கடந்து") வஸிக்கிறுர். ஆகையால் ஒரு குருவை ஆசரியாமலும் சாஸ்திரத்தை யதிகரியாமலுமிருக்கிற மூடர்களுக்குக் கண்டனுபவிக்கப் போகிறதில்லை."

வேதாஹமேதம்புருஷம்மஹாந்தம் ஆதித்யவர்ணம் [தமஸஃபரஸ்தாத்।
தமேவம்வித்வாந் அம்ருதஃ,இஹபவதி நாந்யஃபந்தா [வித்யதேஅயநாய ||

"அஜபாகாயத்ரீதரிசன"மாகிய மௌநஸமாதியில் மனேமௌநம்" ஸித்திக்கப்பெற்றபின் "நாராயணநிஷ்டானுபூதி"யாகிய "துரீய காயத்ரீ தரிசனம்" சித்திக்குர். இதற்கு "சாதனம், சாத்தியம், யோகதீக்ஷை, ஞானதீக்ஷை, ஆத்மதீக்ஷை, திருவம்பலச்சக்ரம், மாரன் வெற்றி யல்லது மார்க்கண்டேய பூஜை. அருச்சனை"யாகிய அஷ்டாங்க யோகமும் அவ்வத்தலைப் பின் கீழ் "மநஸ்த்ராண ஸமாயுக்த"மாக விளங்கிய "விளைவுகளை மந்த்ரார்த்தமாகவே "நாராயணநிஷ்டானுபூதி" வாக்கியமாகத் தெரிவிக்கப்பட்டது.

"ஹரஹரவென்ன அறியதொன் றில்லை
ஹரஹரவென்ன அறிகிலர்மாந்தர்
ஹரஹரவென்ன அமராருமாவர்
ஹரஹரவென்ன அறும்பிறப்பன்றே
ஹரஹரவென்றேயறுத்தனன்பிறப்பை."

என்ற திருமந்திரோபதேசத்தின் கூடார்த்தம் மேலே ஜபம் என்றதற்குச் சொன்ன உண்மையான அர்த்தத்தை யுட்கொண்டு பார்க்க உள்ளபடி விளங்குமென்பதிற் சந்தேகமில்லை.

"காயத்ரீ ஜபம்" என்றுல் "சூரியனைத் தியானம் செய்வதே"—அது சகுணமன்றி நிர்க்குணமில்லை யென்று உள்ளனுபவமில்லாக் கற்றுக் குட்டி வித்வான்கள் பலர் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன். ஆனுல் இவர்கள் சகுண நிர்க்குண சம்பந்தத்தை யறியாதவர்களாதலால் "சகுணம் வேறு, நிர்க்குணம் வேறு" என்கிற தப்பபிப்பிராயத்தோடு "இரண்டற்ற தொன்றை" இரண்டு படுத்திச் சொல்கிறுர்கள்.

"நமஸ் ஸவித்ரே ஜகதேக சக்ஷுஷே ஜகத்ப்ரஸூதி ஸ்திதி நாசஹேதவே, த்ரயீமயாய த்ரிகுணுத்ம தாரிணே விரிஞ்ச நாராயண சங்

காராத்மநே—த்யேயஸ் ஸதா" என்றதனால் நிர்க்குணோபாஸனையே சொல்லப்பட்டதன்றி வேறல்ல. இந்த நிர்க்குணோபாஸனைக்கு வேண்டிய "அஜபா ஸித்தி" பெறுதவர்களுக்கு அனுகூலமாக சகுணோபாஸனையும் அத்துடன் கூடவே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அது "ஸவித்ரு மண்டல மத்யவர்த்தீ நாராயணஸ் ஸரஸிஜாஸந ஸந்நிவிஷ்டஃ, கேயூரவான் மகர குண்டலவான் கிரீடீஹாரீ ஹிரண்மயவபுஃ த்ருதசங்கசக்ரஃ। சங்கசக்ர கதாபாணே துவாரகா நிலயாச்ச்யுதா கோவிந்த புண்டரீகாக்ஷ ரக்ஷமாம் சரணாகதம்॥" என்றுள்ள ஸ்துதி வாக்கியத்தால் விளங்கும். "ஆத்மநே—" என்ற வரையிலுள்ளதை அஜபாத்தியானமாகவும் (மனோ மௌனத்தோடும்.) பின்னதை சித்தவிருத்தி நிரோத மநவினால் ஜபமாகவும் செய்யத்தக்கது.

காயத்ரீ மார்க்க தரிசனம் கண்டவர் பஞ்சாக்ஷர உண்மையையும் அஷ்டாக்ஷர மஹிமையையும் உள்ளபடி ஏகமாயறிந்து அகண்டைக ரஸமான சகஜானந்த சுகத்தை யிடைபறாதனுபவிப்பவராவர். இவர்களுடைய அனுபவம் வாகீசர் அனுபூதி வாக்குக்கொத்திருக்கும்.

"எரியலால் உருவமில்லை யேறலால் ஏறமில்லை
கரியலாற் போர்வையில்லை காண்டகு சோதியார்க்குப்
பிரிவிலாத் தேவர்கூடிப் பெருந்தகைப் பிரானென்
[றேற்றும்
ஹரியலால் தேவியில்லை ஐயனையாறனார்க்கே."

இப்படியாக "ஹரியலால் தேவியில்லை" யென்கிற உண்மையை உள்ளறிந்தனுபவித்தவர்க்கே ராம நாமத்தின் மஹிமை தெரியும். காயத்ரீ மந்த்ரத்தைச் சுருக்கி ஸப்த ரிஷிகளும் வால்மீகிக்கு அனுக்கிரகம் செய்யவேண்டி யீரக்ஷரமாகப் போதித்தனர். பூர்வஜென்ம சுபவாஸனையிருந்தும். வேடனாய்ப் பிறந்து கிராதகத் தொழில் புரிந்து வந்தமையால் தாமஸம் தலைக்கேறிய அவனுக்கு ராம என்கிற இரண்டக்ஷரங்களையும் மந்த்ர லக்ஷணத்தோடு உச்சரிக்கத் தெரியாமையால் அவன் "மநஸ்த்ராணஸமாயுக்த" மெய்தமாறு அங்கு நின்ற மராமரத்தை அவனுக்கு லக்ஷியமாகக் காட்டி, மராமரமென்று அதன் பேரை "ஜந்மகர்மஹர" னார்த்தம் ஜபிக்கச்சொல்ல, அவன் "மராமரம்" என்பதை யுச்சரித்து வந்ததில் மநஸ் ஏகாக்ரப்பட்டு லக்ஷியத்தோடு சேரவும் ஹிருதயசுத்தி லபித்து "மராமரார்மராமராம..." என்று உருப்போட்டுக் கொண்டுவர மநஸ் அந்த மராமரத்தோடு ஐக்கியப்பட்டு மநோவிருத்தியற்று நின்ற அவசரத்திலுண்டான அந்தக்கரண விருத்தியில் அவனே மரமாகிவிட்டதாகக்கண்டான். அவ்வனுபவத்தில் மனது ஓய்ந்து உட்கார, அப்படி லபித்த மௌநஸமாதியில் அம்மரத்தின் அந்தராத்மாவான ராமநாமம் அவனது அநாஹத சப்தத்திலிருந்துண்டாக, "ராமராம" வென்று அஜபாமந்த்ரமாக அதைச் சிந்தையொழிந்த ஒழிவில் அந்தக்கரண விருத்தியாகிய அஹமும் ஒடுங்கிய ஒடுக்கத்தில் நிர்விருத்தமாக நிதித்தியாஸநஞ் செய்துவர, "மோனம்" என்கிற மௌநஸமாதி ஸித்தித்து மோநாதீதமான வஸ்துவை அகண்டாநந்த ஐக்கிய போகமாக அனுபவிக்கலானான். அந்த அனுபவத்தை ராமாயணமாகச் சிருஷ்டித்தார் மந்த்ரதிருஷ்டாவான வான்மீகருஷி. வன்மீகமென்பது ஹிருதய சுத்தியைக் குறிக்கும். கரையான்புத்துமண் எப்படி சுத்தமானதாயிருக்கிறதோ, கரையான் சுத்தமான மண்ணால் வீடுகட்ட அதில் எப்படி பாம்பு குடிப்புகுகிறதோ, அப்படிப்போல, தேகத்திரியங்களுக்குமபிமானியான ஜீவன் பஞ்சபௌதிக க்ஷேத்திரமாகிய சரீரத்தை "ஐயாறு" அல்லது "பஞ்சநதம்" என்கிற பஞ்சீகரணவிதிப்பிரவாகத்தால் அலசி அலசிக் கழுவிப் புதிப்பித்துச் சுத்தம் செய்துவர, அதனாலுண்டான சுத்த ஹிருதயத்தில் அனந்தன் என்கிற நித்யசாக்ஷியான கூடஸ்தப்பாம்பு வந்து குடிப்புகுந்து சொல்கிறது. இதுதான் ராமநாமரகஸியமாம்.

"ஊமம்நாலுவேதமும்ஸகலசாஸ்திரங்களும்
சேமமோதவோதிலுஞ்சிவனைநீரறிகிலீர்
காமநோயைவிட்டுநீர்கருத்துளேயுணர்ந்தபின்
ஊனமற்றகாயமாயிருப்பனெங்களீசனே!"

சங்கு, வலம்புரிசங்கம் என்றும் இடம்புரி சங்கமென்றும் இரண்டு விதமாயினும் அதன் நடுவே யிருந்து சப்தத்துவனியையுண்டு பண்ணும் "தாரை" (துவாரம்) ஒன்றே. அது போல, நாடி யொன்றானாலும், வாயுவாகிய பிராணசக்தி யதில் வலசாரி யிடசாரியாக வோடிச் "சன்ன-பின்னலாக"ச் சுற்றிக்கொண்டு திரிவதினால், மாயையின் ஜாலம் அதிகரித்து அறிவை விழுங்கிக் "காலன்" என்கிற பிராந்தியை யுண்டுபண்ணுவதாயிற்று. "Nervous-impulses" என்று சொல்லும் பிராணசக்தியின் இயக்கமெல்லாம் இப்படி "சன்ன-பின்னலாக"ச் சுற்றித்திரியாமல் சுழுமுனைப்பிரவேசஞ் செய்து "உத்வாகனத்தால்" மேல்நோக்கிச் சென்றால், ஒருவழிப்பட்ட அந்தப் பிராண சக்தியானது பிரணவ மூர்த்தியில் தன்னந்தானாகவே யொடுங்கி அத்வைதானுபவத்தை அபரோக்ஷமாகக் கொடுக்கும். இந்த இரகஸியவழியறிந்து நடக்கத்தெரியாமல் மாந்தர்கள் வீணாய்ச் சங்கடப்பட்டுக்கொண்டு தவிக்கிறார்கள். ஞானவான் இவர்களைச் "சாகத்தெரியாமல் சங்கடப் படுகிறவர்கள்" என்று சொல்லுவான்.

"சங்கிரண்டு தாரையொன்று சன்னபின்ன லானதை
மங்கிமாளுதே யுலகில் மானிடங்க ளெத்தனை! [யால்
சங்கிரண்டையுந் தவிர்த்து தாரையூத வல்லிரேல்
கொங்கைமங்கை பங்கரோடு கூடிவாழலாகுமே."

ஆகையால் இந்த ராமநாமரகஸியத்தின் மகிமையை யென்னென்றுசொல்லி யேத்துவேன்! ஏதென்று சொல்லித் தொழுவேன்!

"எத்திசைக்கு மெவ்வுயிர்க்கு மெங்களப்ப னெம்பிரான்
முத்தியான வித்துளே முளைத்தெழுந்த வச்சுடர் [ன்
சித்தமுந் தெளிந்துவேதகோயிலுந் திறந்தபின்
அத்தனாடல் கண்டபின் அடங்கலாடல் காணுமே."

"போதடா வெழுந்ததும் புனலதாகி வந்ததும்
தாதடா புகுந்ததும் தானடா விளைந்ததும்
ஓதடா வஞ்சுமூன்று மொன்றதான அக்ஷரம்
ஓதடா விராமராம ராமமென்னு நாமமே."

"ஹரேராம ஹரேராம ராமராம ஹரேஹரே!
ஹரேக்ருஷ்ண ஹரேக்ருஷ்ண க்ருஷ்ணக்ருஷ்ண [ஹரேஹரே!
ஹரேராம! ஹரேக்ருஷ்ண! ராமக்ருஷ்ண ஹரே
ஹரேராம! ஹரேராம! ராமராம சீதாராம! [ஹரே!
ஹரேக்ருஷ்ண! ஹரேக்ருஷ்ண! ராதாக்ருஷ்ண [ஜேஜேராம!"

இந்த மந்த்ரத்தை போதி யுண்மைகண்டபின் "உள்ளம் பெருங்கோவி லூனுடம்பாலய" மன்றி வேறு கோயிலைக் காணார் மந்த்ர திருஷ்டாக்களான "காயத்ரீமார்க்கதரிசனம்" கண்டனுபவித்தவர்கள்.

"பாண்டுநான் பறித்தெறிந்த பன்மலர்களெத்தனை!
"பாழிலே ஜபித்துவிட்ட மந்திரங்க ளெத்தனை!
"மிண்டராய்த் திரிந்தபோ திரைத்தநீர்களெத்தனை!
"மீளவுஞ் சிவாலயங்கள் சூழவந்த தெத்தனை!
"அண்டர்கோ னிருப்பிட மறிந்துணர்ந்த ஞானிகள்
"கண்டகோயில் தெய்வமென்று கையெடுப்ப தில்லை [யே!"

ஓம்தத்ஸத். K. S. S. A.

Pranayama—Its Characteristics and Ultimate Aim.

ப்ராணாயாம—லக்ஷண—லக்ஷியம்.

(:-:)

(வைத்தியநாத தீக்ஷிதீயப்படி.)

"ப்ராணோ வாயுச் சரீரஸ்ய-ஆயாமஃ தஸ்ய [நிக்ரஹஃ"—நாரதவாக்கியம்.

ப்ராணாயாமமென்றால் என்ன? 'பிராண:' என்றால் சரீரத்திலுள்ள வாயுவென்றும், 'ஆயாமஃ' என்றால் அதை நிரோதஞ் செய்தல் என்றும் நாரத பகவான் சொல்லி யிருக்கிறார். "ப்ராணாயாம இதிப்ரோக்தோத் த்விவிதஃ ப்ரோச்யதே ஹிஸஃ || அகர்ப்பச்சஸகர்ப்பச்சத்விதிய

ஸ்து தயொர்வர:|| அபித்திபாநம் விநாகர்ப்ப: ஸகர்ப்ப: தத்ஸமந்வித இதி||."—இப்படிச் சொல்லப்பட்ட ப்ராணுயாமமானது இரண்டு விதமாகச் சொல்லப்படும். அகர்ப்பப் பிராணுயாமம் ஸகர்ப்பப் பிராணுயாமம் என்னு மிரண்டில் இரண்டாவது (ஸகர்ப்பம்) சிரேஷ்டமானது. அபித்திபாநம் இல்லாதது அகர்ப்பப் பிராணுயாமம். அந்தர்த் திபானத்தோடு கூடினது ஸகர்ப்பம். இது நாரத பகவானுடைய வாக்கியம்.

பிராணுயாமம் த்ரிவித லக்ஷணங்களோடு கூடியது. அவை: (1) பூரகம், (2) கும்பகம், (3) ரேசகம் என மூவகைத்தாம். யோக யாஜ்ஞவல்கியத்தின்படி: "நாஸிக ஆக்ரஷ்ட உச்சுவா ஸொத்மாத:.பூரக உச்சியதே|| கும்ப கோநிச்சல ச்வாஸ: ரிசியமாநஸ்து ரேசக:|| பாஹ்யஸ்திதம் க்ராணபுடேந வாயும் ஆக்ரஷ்யபத்நெந சநை: ஸமஸ்தம்|| நாடியச்சஸர்வா: பரிபூரணீயா: ஸபூரகோநாம மஹாந்நிரோத இதி||" நாஸி (மூக்கு) வழியாக வாயுவை யிழுத்து மேற்போகச் செய்வது பூரகம். நிச்சல சுவாஸமே கும்பகம். அதை வெளிவிடுகிறது ரேசகம். வெளியிலிருக்கிற பிராணவாயுவை நாசிகாத்துவாரத்தின் வழியாய் (உள்ளிந்திரிய மார்க்கமாய்) முற்றும் மெல்ல (மெதுவாய்) பிரயத்தன பூர்வமாய் இழுக்கவேண்டும். (இழுத்த வாயுவானது) எல்லா நாடிகளிலும் பரிபூரணமாக நிறையும்படி செய்வது பூரகம். (அப்படி பூரகம் செய்தபின்) மஹா நிரோதம் செய்தல் வேண்டும். புத்திமான் மயிர்களின் நுனிவழியாகவும், நகங்களின் நுனிவழியாகவும் (வெளிப் போகும் வாயுவை) நிரோதம் செய்கிறவனுகிறுன் (தடுக்கிறுன்.) அப்படி நிரோதம் செய்வதால் அந்த பிராணபந்தநத்திலிருந்து தேஹத்தினுள்ளே தானே, வாயு பிறக்கிறது. அந்த வாயுவிலிருந்து அக்னியுண்டாகிறது; அந்த அக்னியிலிருந்து ஆப: (ஜலம்) உண்டாகிறது. அந்த ஜலம் அந்த: (உள்ளத்தை அல்லது அந்தக்கரணத்தை),சுத்தி செய்கிறது. இது கும்பகம். இப்படி அந்தக் கரணசுத்தி செய்து கொண்டபின் நாஸிகா இந்திரியத்தினலே வேகமாயில்லாமல் மெதுவாக வாயுவை வெளிவிட வேண்டும் இது ரேசகம். சரீரத்தின் உள்ளே இப்படி பிராணுயாமத்தால் அந்த:சுத்தி செய்து கொள்ளும் யோகியானவன் பரமயோகியாக மதிக்கப்படுகிறுன்.

இப்படியாகப் பிராணயாமமானது அந்த:சுத்தியின் பொருட்டு செய்யப் படத்தக்கது. ஆசமநீயத்தால் சரியை பாதத்தை யனுஷ்டித்து உள்ளத்தை சுத்திசெய்துகொண்டு, கிரியா பாதத்தில் "ஆபோஹிஷ்டாமயோபுவ:" என்னும் மந்திரத்தால் புநிதயாக்கப்பட்ட ஜலத்தினுல் புரோக்ஷித்துக் கொண்டு, பிறகு அபிமந்திரித்த தீர்த்தத்தால் அகச்சுத்தி செய்து கொண்டு அர்க்கியம் முதலான ஸந்தியா கர்மங்கள் செய்தபின், அந்தக்கரணசுத்தியின் பொருட்டு பிராணுயாமம் செய்ய வேண்டியது. இதில் நாடிதாரணை, வாயுதாரணை, அங்கிதாரணை, அமுத தாரணை யென்னும் நான்கு விதமான தாரணைகளடங்கும்.

வ்யாஹ்ருதியினுல் நாடி தாரணையும், வ்யாஹ்ருதியோடு சேர்ந்த பிரணவத்தினுல் வாயு தாரணையும், காயத்ரீ மந்திரத்தால் அங்கிதாரணையும், காயத்ரீ சிரஸால் அமுததாரணையும் விதிக்கும்.

இதற்கு உபஸாதகங்களா யிருப்பவை:—தேஹசுத்தி மனேசுத்திக்குக் காரணமான இயம நியமங்கள். பிறகு சித்தவிருத்தி நிரோதத்துக் கனுகூலமான ஆஸநம் (ஸ்திரத்தன்மை); பின்னர் பிரணவஸம்புக்தமான வ்யாஹ்ருதித் தியானத்தால் பிரத்யாஹாரம், இதனுல் நாடி சுத்தியும் வாயுபூரகமும் லபிக்கும். நாடிகளெல்லாம் நிறைந்த வாயுவை வெளிப்போக வொட்டாமல் தடுக்க காயத்ரீ மந்திரத்தால் ஸவிதா

தேவதையின், ஆத்ம ஸ்வரூபமான கோடி சூரியப் பிரகாசத்தின் காந்திக்கு ஒப்பான "பர்கஃ"—பரஞ்சோதியை, "தீமஹி"—தியானம் செய்ய வேண்டும். இப்படியாக அங்கி தாரணை செய்து 'நகக்கால்,' 'மயிர்க்கால்' வழியாக மாய்கின்ற வாயுவை, "அயிர்ப்பின்றி யுள்ளே பதிக்க", அப்படி நிரோதம் செய்யப்பட்ட வாயு விலிருந்து அக்னி ஜனிக்கக் காணலாம். இந்த அக்னி தத்துவத்தையும் காயத்ரீ சிரஸாகிய "ஓமாபோஜ்யோதி ரஸஃ அமிர்தம் ப்ரஹ்ம பூர்புவஸ் ஸுவரோம்" என்னும் மந்திரத் தியானத்தால் நிரோதிக்க அதிலிருந்து அமுத தாரை யுண்டாகும். அந்த அமுததாரை உள்ளிந்திரியங்களையும் அந்தக்கரணத்தையும் சுத்தி செய்யும்.

இப்படியாக பிராணாயாமம் செய்யும் பொழுது வியாஸ பகவான் சொல்கிறபடி "நாபிமத்யே ஸ்திதம் தியாயேத் சம்ரக்தம் பூரகேணது|| நீலோத்பலாபம் ஹ்ருத்பத்மே கும்பகே ஜநார்த்தநம்|| லலாடஸ்தம் சிவம் ச்வேதம் ரேசகே அபிசிந்தயேத்|| சுத்தஸ்படிக ஸம்காசம் நிர்மலம் பாப நாசநம்|| சம்கரம் த்ரியம்பகம் ச்வேதம் தியாயந் முச்யேத பந்தநாத் இதி||"

"பூரகம் செய்யும் பொழுது நாபிமத்தியத்தில் (நாபி பத்மத்தின் நடுவில்) இருப்பவனும் ரக்த (சிவந்த) வர்ணமுள்ளவனுமான, (கம்—பீஜாத்மக) பிரம்மாவை தியானிக்கவேண்டும்.

"கும்பககாலத்தில் ஹிருதய பத்மத்தின் நடுவில் நீலோத்பல (கருநீல) நிறமுடைய மஹாவிஷ்ணுவைத் தியானிக்கவேண்டும்.

"ரேசககாலத்தில் லலாடமத்யத்தில் (ஆஜ்ஞாபத்மத்தின் நடுவில்) வெண்மை நிறமுடைய சிவனைச் சிந்திக்கவும்."

[இங்கே, பூரகத்தால் விசுவரூபியும் விராட் புருஷனுமான சிருஷ்டிகர்த்தாவைத் தியானித்து தியேயாகார மானபின், கும்பகத்தால் ஸ்திதிகர்த்தா வாகிய ஜநார்த்தநனைத் தியானம் செய்து விபாபகாத்மகமான விஷ்ணுமயமாக வேண்டும் என்பது கவனிக்கத் தக்கது. அப்படி தியேயாகாரமானவன், வாயுவின் நிரோதத்தால் (தஹரோபாஸ்ய) ஆகாசமாத்ரமாகி, அங்கே அலர்ந்து நின்ற "ஹிருத்பத்ம" மத்யத்திலிருந்து 'முக்கியப்பிராணனை' வாயுபிறக்க, அந்த வாயுவிலிருந்து (வாயுதாரணையின் முதிர்ச்சியில்) அக்னியும், அந்த அக்னியிலிருந்து (அங்கிதாரணையின் முதிர்ச்சியில்) 'ஆபஃ' என்னும் அமிருதவருஷமாகிய ஜலமும் உண்டாகும். அமுததாரணையினால் அவ்வமுத ஜலத்தை யுட்கொண்டுதாபஸாக்கினியினால் ஜீரணிக்கப்பட்ட உள்ளேந்திரியங்களை ஜீரணோத்தாரணம் செய்து, பின், ஹிருதயசுத்தி வாய்ந்த மனத்தோடு ஆஜ்ஞாபத்மாலயமடைந்து ரேசகத்தினால் ஸம்ஹார கர்த்தாவாகிய சிவனைத்தியானிக்க வேண்டுமென்பதை குருமுகமாகவறிந்து குருபதேசப்படி பூரக கும்பக ரேசக மாற்றல் வேண்டும். இப்படி த்ரிவித லக்ஷணமாயுள்ள பிராணாயமத்தை த்ரிலக்ஷியங்களின் இரகசியமறிந்து "மானமுடன் அபிமான ஸாரமது உண்மையினில் உள்ளபடி விட்டரைத்து" தஹிக்கப்பட்டு ஸம்ஹாரமான தேஹேந்திரியாதி யுறுப்புகளை பரிசுத்தமான அந்தக்கரண விருத்தியினால் ஆத்ம புத்தியோடு புனர்ஜனனமுண்டாகச் சிருஷ்டித்தால், அப்பொழுது "உள்ளுடம்பினிலைமை" தெரியவரும். அந்த உள்ளுடம் புணர்வுபெற்றால் "உள்ளுடம்பின் வாழ்வன வொன்பது மேழைக் கள்ளவுடம் பாகி விடும்" என்ற ஔவைகுறளிற் சொன்னஉண்மையின்தெளிவு உள்ளாத்துதிக்கும். பின்னுமிதைக் கொண்டு,

"கற்கலாங் கேட்கலாங் கண்ணாரக் காணலாம்
உற்றுடம்பா லாய வுணர்வு."

"பொய்க்கெல்லாம் பாசனமா யுள்ளதற்கோர் வித்தாகும்" "பெய்க்கு உள்ளாம்" இந்த "மாயவுடம்பு" தானே, ஊழூழி காலமாயிருந்து "நல்வினையுந் தீவினையு முண்டுத்திரிதரும்." இதுவே பின்னும் "செய்வினைக்கும் வித்தா முடம்பு."

ஆதிமுதல் உள்ளதால் பழமையானதென்று பேர்பெற்ற இந்தத் "தொல்லை யுடம்பின் தொடர்பு" என்று சொல்லும் ஜநந பரம்பரையை குருவருள் பெற்றுத் திருவருள் வெளியில் "ஆய்ந்து ஆய்"—பன்முறையும் ஆராய்ந்து பனுவலற்ற மோனவெளியில் ஆராய்ச்சி முடிவெய்தப்பெற்ற விசாரதீரனுக்கு, "அல்லற் பிறப்பை யகற்றுவிக்கும்." "என்றுங்கெடாத" இந்த உள்ளுடம்பைக் கொண்டு பிராணாயாமத்தின் முடிவான கேவலகும்பகத்தில் செய்ய வேண்டிய அந்தர்லக்ஷியமான தியானத்தைப் பின்னால் சுட்டுவான் அதன் பலனைச் சொல்லுகிறார். ஔவையார் "வருபயனுண்டு மகிழ்ந்துடனே நிற்கும் ஒரு பயனைக் காட்டு முடம்பு" என்று சொன்னதின் உட்பொருளையும் உள்ளாய்ந் துணரவேண்டும். பிராணாயாமஸித்தியினாலேயே லபிக்கத்தக்க இது பூரணவாயு நிரோதத்தில் பிறந்த "வாயுவினாலாய வுடம்பு." —கும்பகவாயுவில் பிறந்த பிராணாத்மக சரீரமாதலால் இவ்வுடம்பின்பயனே "ஆயுவி னெல்லையது" என்றார். இந்தப் பிராணாத்மக சரீரமே "கும்பமுனி"யின் சரீரமாம். இது மூலாக்னிஸ்தானமான "பொதிய மலையில்" வலித்துக் கொண்டு அசரீரியான சிதக்னியைத் தனக்குயிர்நிலையாகக் கொண்டிருப்பதால் தான் "என்றுங் கெடாததிது" என்று இதற்குநித்யத்துவம் சற்பித்துக் கூறினர்.]

"சுத்தஸ்படிக ஸம்காசம்" என்று ஆரம்பிக்கும் வியாஸபகவானுடைய வாக்கியத்திற்கு அர்த்தம் இப்பொழுது விளங்குமென்று அதன் வாச்சியார்த்தத்தைக் கீழே வரைகிறோம்.

"பரிசுத்தமான ஸ்படிகம்போன்ற நிறமுள்ளவனும், மல (மாயை அல்லது மும்மல) சம்பந்தமில்லாதவனும், பாபங்களைப் போக்குபவனும், (சூரிய சந்திராக்னி யென்னும் முச்சக்தி வடிவமான மூன்று கண்களையுடையவனும், பரிசுத்தனுமான (சம்-கரோமி—நல்லதையே செய்பவனான்) சங்கரனை (சிவ ஸ்வரூபத்தை) ['கும்பகங்களிறைந்தும்' என்று சொல்லப்பட்ட 'சப்த ஸ்பரிச ரூப ரஸ கந்த' மென்றுள்ள தன்மாத்ரைகளுக்குக் காரணபூதமான பஞ்சலிங்காத்மக ஸ்வரூபத்தை யுணரும் பஞ்ச மஹா காரணேந்திரியங்களோடு கூடிய (காதில்லாது கேட்டல், கண்ணில்லாது காணல் முதலியவான சாமர்த்தியம் வாய்ந்த) 'உள்ளுடம்பு' க்குள்ளிருந்து] தியானிப்பவன் பந்தங்களிலிருந்து விடுபடுகிறான்" என்பது வியாஸ பகவான் சொல்லுண்மை.

இன்னம், யோகயாஜ்ஞவல்கியத்திற் சொல்லியிருக்கிறபடி, பூரகத்தில் தேறினவன் விஷ்ணு ஸாயுஜ்யம் அடைகிறான்; கும்பகத்தில் தேறினவன் ப்ரஹ்மலோகத்தை யடைகிறான். மூன்றாவதான ரேசகத்தில் தேறினவன் ஈசுவரபதமடைகிறான். இடாநாடியால் வெளியிலிருந்து 12-மாத்ரை (கால) அளவு பிராணவாயுவை உள் வாங்கச்செய்து அவ்வாயுவினால் உதரத்தை நிரப்பிக்கொண்டு இரண்டு கண்களையும் நாஸிகையின் அக்ரத்தில் (மூக்கு நுனியில்) ஸ்திரமாய் வைத்துக்கொண்டு (அங்கே காணப்படும் ஓஜஸாத்மகஜோதியை) தியானம் செய்து, பின் பிங்கலை யென்னும் நாடிவழியாக மெள்ளமெள்ள விரேசனம் செய்ய வேண்டும் (சுவாஸத்தை விடவேண்டும்). [இடா என்பது வாமநாடி; பிங்களா என்பது தக்ஷிணநாடி. கும்பகம் என்பது மானஸ ஜபம்.] இந்த அர்த்தத்தில் "ஸ்மிருதி ரத்நம்" என்கிற கிரந்தத்தில் பிராணாயாம லக்ஷணம் பின்வருமாறு சொல்லப்பட்டிருக்கிறது:—

"தக்ஷிணேந ஜபம் குர்யாத் வாமேநா பூரிதோதரா|| கும்பகேந அஜபம் குர்யாத் பிராணாயாமஸ்யலக்ஷணம் இதி||"

தக்ஷிண நாடியான பிங்கலையால் (மந்த்ர) ஜபம்செய்து, வாம நாடியான இடா நாடியால் உதரம் (உந்தி) பூரிக்கப் பூரிதம் செய்து, கும்

பகத்தால் அஜபா(த்தியானம்) செய்தலாகிய இதுவே பிராணயாமலக்ஷணம். இப்படியாக ஸ்மிருதிரத்நம் என்கிற கிரந்தத்தில் பிராணயாம லக்ஷணம் சொல்லப் பட்டிருக்கிறது.

ஸ்தூலப் பிராணபாமத்தை நாம் இங்கு அதிகமாய் விவரிக்கவில்லை. ஏனெனில் அது குருமுகமாக வுணர்ந்து குரு ஸந்நிதானத்திலிருந்து செய்யப்படவேண்டியது. அப்படிச் செய்யாமல் ஏட்டுப்படிப்பைக் கொண்டு செய்வதால் அனேக அநர்த்தங்கள் நேரிட்டு அதனால் ஆபத்து அநர்த்தங்கள் அனேகம் நேரிடக் காரணமாகிறது. ஆகையால் அதை விட்டு, சூக்ஷ்மப் பிராணயாமம், காரணப் பிராணபாமம் இரண்டையும் சாஸ்திரங்களில் சொல்லியபடி விரித்துரைத்துள்ளோம். நாரத பகவான் திரிபுவன வாஸி யாகையால் அவர் "பிராணயாமம்" என்பதற்கு ஸூக்ஷ்மமாகவே யர்த்தம் சொல்லியிருக்கிறார். "சரீரத்தில் வாயுவை நிக்ரஹம் செய்வதே பிராணபாமம்" என்று அவர் சொல்லியுள்ளதை முதலிலெடுத் துரைத்தோம்.

இப்படி வாயுநிக்ரஹம் செய்து, நிரோதிக்கப் பட்ட வாயுவானது மயிர்க்கால் நகக்கண்களின் வழியாகக் கூட வெளிப்போகாதபடி காக்கவல்ல தீரனான யோகி, அப்படிப்பட்ட மஹா தீரமான பரிபூரணவாயுநிக்ரஹத்தால், பிராணனைத் தன்னிதயக மலத்திலிருந்து தானே சிருஷ்டிக்கும் சமர்த்தனாகிறான். ஏனெனில் ஸம்பூரணமான வாயு நிரசித்தத்தினால் முற்றும் நிரோதிக்கப்படின் அது அண்டாகாரமாகி அகண்டத்தைத் தன்னுளடக்கிக் கொண்டிருக்கும். அந்த அகண்டத்தைத் தியானம் செய்வதால், மௌந ஸித்தி யென்று சொல்லும் மோனகுருதரிசனம் லபிக்கும்.

1 "மோனகுரு நாதர் நடமாடி வருசீலமுறு
2 கானமிகுநாதவொளிகேட்டெழுந்துணர்வினுள்ளே
3 ஏனமிலாசோதியருதரிசனங்காண்டுகொள்வான்
4 ஈனமிலா வானநிறை வாயுதனி லலைந்துறைந்து
5 தீனமுடை நெஞ்சனாய் வட்டமிட்டதனுளொரு சக்
[காக்கோட்டைகட்டி
6 மானமுடனபிமான சாரமது உண்மையினி லுள்ள
[படி விட்டரைத்து
7 ஏனமிசை சூயவனவன் கைப்பிடிக் கிசைந்துவீணை
[திரிகைமண்ணாய்
8 வானமிசை விரிசடையோன் கைப்படியி லஹமு
[மவன்மயமேயாகி
9 மோனவுரு வானவொரு வதிர்சயங் காண்டுகொள்
[அன்பிலமுதே!"

மோனகுரு தரிசனங் கிடைத்தால் ஆத்மோத்தாரணமென்கிற "திருப்பள்ளியெழுச்சி" சம்பவிக்கும். ஆத்மோத்தாரணமானால், அப்படி உத்தாரணம் செய்யப்பட்ட ஆத்மசக்தியானது 'த்ரியம்பகமாய்' (திரிவிதமான சக்தியாய்) ப்பிரிந்து ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாராதி முத்தொழில்களையும் தானே செய்ய வல்லதாகும்.

ஆக்கியழித்துக் காப்பதாம் இந்த முத்தொழிலையும் செய்வதாமோர் அற்புத ரகஸியத்தையே "நிரோதாஜ்ஜாயதே வாயு:" என்றும், "வாயோரக்நிச்சஜாயதே" யென்றும், "அக்நேராபச்சஜாயந்தே" யென்றும் சொல்லலுற்றார். தானாக யோகசாஸ்திர மியற்றிய யோகயாஜ்ஞவல்கியர். இப்படி ஆக்கி யழித்துக் காக்கும் சக்தி தனக்கிருப்பதை யுள்ளுணர்வால் உணருங் காரணத்தால் "தீயோ யோநப் பிரசோதயாத்" என்கிற "ஸவிது:" என்னும் பதத்துக்கு லக்ஷியமான அந்தக்காரணவிருத்தியானது(அஹம் என்னும் நான்) நிருபாதிக நிலையடைந்து, சமஷ்டியர்த்தகமான "தத்ஸவிதுர் வரேணியம்" என்னும் மந்திரத்துக்கு லக்ஷியமான பரமாத்மாவை, "பர்கோ தேவஸயதீமஹி" என்னும் மத்தியபாதமான கும்பக லக்ஷணத்தால் அஜபாத்தியாநம் செய்ய அருகமாகிறது. இந்த அனுபவத்தை "கருடவாஹன

குரு கடாக்ஷ வீக்ஷண்ய பிராப்தரஸ்து" என்னும் மந்திரத்தின் தரிசனமான "மோந குரு நாதர்" என்னும் பாட்டில் மந்திரதிருஷ்டானுபூதியாகச் சொல்லி யிருக்கிறார். அங்கே (1) முதல் அடையாளமிட்டுள்ள—முதலடியினால்—"மோநகுரு"வாம் அருவுருலக்ஷணமும்,

2-ம் அடியினால்—நாதானுஸந்தானத்தால் லபிக்கும் ஆத்மோத்தாரண லக்ஷணமும்,

3-ம் அடியினால்—நிருபாதிக நிலையில் "ஸ்வரூப ஸூந்ய"மென்கிற 'சொரூப நாச'ஹேதுவான அரூபதரிசன லக்ஷணமும்,

4-ம் அடியினால்—பிராணாயாம லக்ஷணமாகிய பரிபூரணவாயுநிரோதத்தால் ஸித்திக்கும் தஹராகாசத்திற் பிறக்கும் பிராண லக்ஷணமும்,

5-ம் அடியினால் — சித்தவிருத்தி நிரோத ஸித்தியும் (அதனால்)ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹார சக்தி லப்தியும், (இதற்கு கருட தரிசனம் என்று பேர்.) *

6-ம் அடியினால்—"கார-சார" மென்கிற ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி சாதனமும், (Anabolic and Katabolic principles that go to produce Metabolism.)

7-ம் அடியினால்—காரண காரிய உபாதனமாகிய த்ரிகுணாத்மகமான 'பிராணப் பிரஜ்ஞாத்ம' ஸ்வரூப ஸாதக லக்ஷணமும்,

8-ம் அடியினால்—"ததேவார்த்தமாத்ர நிர்ப்பாஸம் ஸ்வரூப சூன்யமிவ ஸமாதிः" என்ற யோகஸூத்ரப்படி அங்க லிங்க சங்கமரூபஸமாதிலக்ஷணமும்,

9-ம் அடியினால்—"தியாயந் முச்சியேத பந்தநாத்" என்ற வாச்சியத்திற்கு லக்ஷியார்த்தமான மோனஸித்தியென்னும் மௌன ஸமாதி லக்ஷணமும்.

கூறப்பட்டிருப்பதை "பிராணாயம ஸித்தி" பூர்வகமாய் ஆய்ந்துணர்ந் தறிந்து கொள்க.

இதுவே பிராணாயமத்தின் பூரணமான பலனும். இந்தப் பிராணாயாமஸித்தியைக் "கேவல கும்பக' மென்று சிவயோகதீபிகையில் ஸ்ரீ சதாசிவ யோகீந்திரர் சொல்லி யிருக்கிறார்.

"கும்பகேந அஜபம் குர்யாத்' என்ற ஸ்மிருதிரத்ந கர்த்தாவின் பிராணாயாமலக்ஷணப்படி, "கேவல கும்பகம்" என்றால் என்னவென்று பார்க்கில், அஜபாத்யாநம் கேவலமாக அதாவது, பிரயத்னபூர்வமாயின்றி தானே தானாக ஸித்திப்பதாம். இது வாயுநிரோத அப்பியாஸ முதிர்ச்சியாலும் "தாரணத் தியான ஸமாதி" யென்னும் பிராணாயம லக்ஷணங்கள் மூன்றும் பொருந்திய யோகஸம்யம ஸித்தியினாலுமே லபிக்க வேண்டுமென்றி வேறுவிதமாக அடையக் கூடியதில்லை. இது நிச்சயம், நிச்சயம். ஓம் தத்ஸத்.

———(:o:)———

FREE FROM BONDS.

The Autobiography of a Taluk Gumastah.

(Special for the Vivekachintamani)

* அவிழ்த்துவிட்ட கழுதை.

ஒரு தாலூகா குமாஸ்தாவின் சரித்திரம்.

(விவேகசிந்தாமணிக்கென்றெழுதப்பட்டது)

III-கௌமாரம்: உத்தியோகம்.

——:-:——

(221-வது பக்கத் தொடர்ச்சி)

என் தம்பி பி. ஏ. பரீக்ஷைக்குப் படித்துக் கொண்டிருந்த பொழுது பெண்களைப்பெற்ற எவ்வளவோ பெரிய மனுஷியர்களெல்லாம் என்னைக் காணவந்தார்கள் என்று முன்னமேயே

* கருடன், அனந்தன் முதலாகிய இவர்கள் நிருபாதிகஸித்திபெற்ற நித்தமுக்தர்களான 'நித்ய ஸூரிகள்' என்று சொல்லப்படுவர். புருஷஸூக்தம் பார்க்க.

* தன்னையறிந்து தன் தொழிலில் பிரவேசிக்கு மனம் தடையறியாது! அடக்கமும் ஸ்வதந்திரமும் பரஸ்பர விருத்தமான குணங்களல்ல!!

சொல்லியிருக்கிறேன். ஆனால் நான் என் தம்பியின் கலியாணத்தை என் கலியாணத்தைப் போல் தர்ருமாருக விடக்கூடாதென்று, அவனே பெண்ணைப் பார்த்துத் தன்னிஷ்டப்படி கலியாணம் செய்து கொள்ளும்படி விட்டு விட்டேன். அவனும் அப்படியே ஒரு பெரிய குடித்தனக்காரர் பெண்ணை நிச்சயம் செய்துகொண்டுவந்தான். இவ்வளவு சீர் செய்யவேண்டுமென்றாவது கையில் பணம் கொடுக்கவேண்டுமென்றாவது நானும் பேசவில்லை, என் தம்பியும் பேசவில்லை. ஆனால் அவன் மாமனார் தன்னுடைய அந்தஸ்துக்குத் தக்கபடி நூறு ரூபாய் பெறுமான பனரீஸ்பட்டும் 500 ரூபாய்க்கு வெள்ளிப் பாத்திரங்களும் தீபாவளிக்கு ஆயிர ரூபாய்க்கு வைரக் கடுக்கன்களும் வாங்கிக் கொடுத்தார்.

என் தம்பிக்குக் கலியாணமாகி மூன்று வருஷங் கழித்து அவன் பி. எல். பரீக்ஷைக்குப் படிக்கும்போது அவனுக்குச் சாந்தி முகூர்த்தம் நடந்தது. அப்பொழுது நான் என் தம்பி மனைவிக்கொரு தங்கக் கொலுசு செய்து கொடுத்தேன். அந்தக் கலியாணத்தோடுகூடவே என் பெண்ணுக்கும் கலியாணம் நடந்தது. என் மாப்பிள்ளை பி. ஏ. பரீக்ஷைக்குப் படித்துக்கொண்டிருந்தார். அவருக்கு நான்கு வேலி நிலம் குடித்தனமுண்டு. 500 ரூபாய்க்குச் சீர்தவிர வரதக்ஷிணையொன்றும் கொடுக்கவில்லை. அதையும் மற்றக்கலியாணச்செலவுகளையும் என் மாமனாரே "ஒப்புக்கொண்டு செய்ததுந் தவிர தீபாவளிக்கு என் மாப்பிள்ளைக்கு பைஸிகில்" என்று சொல்லப்பட்ட மிதிவண்டியொன்றும் வாங்கிக் கொடுத்தார். என் பெண்ணையும் புருஷன் வீட்டுக்கனுப்பியாகி விட்டது. இப்பொழுது என் மாப்பிள்ளை தன் கிராமத்திலேயே விவசாயம் செய்துகொண்டு ஏழைப்பிள்ளைகளுக்கு இனமாகப் படிப்புச் சொல்லிக்கொடுக்க ஒரு பள்ளிக்கூடம் ஏற்படுத்தி யிருக்கிறார். தினம் இரண்டுமணி நேரம் தானே சில பாடங்கள் சொல்லிக் கொடுத்துக் கொண்டும் வருகிறார். என் மாமனார் 'பென்ஷன்' வாங்கிக்கொண்டது முதல் என்மகன் சென்னப்பட்டணத்தில் என் தம்பி வீட்டில் படித்துக்கொண்டிருக்கிறான். என் தம்பிக்கொரு பெண் பிறந்திருக்கிறது. என்வீட்டில் இத்தனை கலியாணங்கள் நடந்தும் ஒன்றையும் நான் மேற்போட்டுக்கொண்டு செய்யவேண்டிய அவசியமில்லாமற் போனமையால் எனக்கு உலக வியவகாரங்களிலுள்ள ஞானம் முன்சொன்ன அளவிலேயே நிற்கிறது. நான் முதல் முதல் என் மாப்பிள்ளையின் தலை தீபாவளியில் "பைஸிகிலை"க் கண்டபொழுது சாந்திக் கலியாணமாவதற்கு முன் நடைவண்டி வாங்கிக்கொடுக்கவேண்டுமா? குழந்தை பிறந்த பிறகு வாங்கிக் கொடுத்தாற் போதாதா ? அதுவும் இவ்வளவு விலையுயர்ந்த நடைவண்டி எதற்கு ? சாதாரண மரத்தினால் செய்த சிறுவண்டி போதாதா ?', என்று என் மாமனாரைக் கோபித்துக்கொண்டேன். என் மாமனாரும் மைத்துனிமாரும் சிரித்தார்கள். என் மாப்பிள்ளை அதில் ஏறி சவாரிசெய்யக் கற்றுக்கொள்வதற்கு 2-மாத மாயிற்று. அதற்குள் முழங்கால் கணுக்கால்களில் இரண்டு மூன்று இடங்களில் காயம். வைத்தியருக்குப் பத்து ரூபாயும் சவாரி கற்றுக்கொடுத்தவருக்குப் பத்து ரூபாயும் தக்ஷிணை. பிறகு தன் கிராமத்தில் சவாரி செய்யத்தக்க சாலைகளில்லாமையாலும், அப்படிச் செய்தாலும் மாடுகன்றுகள் முன்னே வெருண்டு கொண்டும், நாய்கள் பின்னே குரைத்துக் கொண்டும் ஓடுவதனாலும் அருவருப்புக் கொண்டு 250-ரூபாய்க்கு வாங்கின அவ்வண்டியை ஒரு வருஷத்துக்கெல்லாம் நூறு ரூபாய்க்கு விற்றுவிட்டார். இதில் என் மாமனாருக்கு வெகு வருத்தம். தன் மாப்பிள்ளைதான் இப்படியிருக்கிறா என்றால் மாப்பிள்ளைக்கு மாப்பிள்ளையும் அவ்வாறே இருக்க வேண்டுமா என்றிருக்கலாம்.

இக்காலத்தில் நம் தேசத்தவர் புலியைப் பார்த்துப் பூனை சூடிக்கொண்டதுபோல் மேற்றிசையாரைப்போல் நமக்கும் சுய அரசாட்சி வேண்டுமென்று மகாஜன சபைகள் கூடிப் பிரசங்கம் செய்கிறார்கள். சுய அரசாக்ஷி என்றால் என்ன அர்த்தம்? அவ்வளவு மேலான சுய அரசாட்சி பெற்ற மேற்றிசையாரையே "என்ன ஐயா சௌக்கியந்தானா?" என்றால், "ஏதோ அப்படி இப்படித்தா னிருக்கிறோம். இன்னும் முற்றிலும் சுகப்பட்ட பாடில்லை. எங்கள் நாட்டுப் பொதுஜன சபைகளையும் அச்சபையாரை நியமிக்கும் விதத்தையும் முற்றிலும் சீர்திருத்தின பிற்பாடுதான் நல்லகாலம்" என்கிறார்கள். பொதுஜன சபைகளைச் சீர்திருத்துவதெப்படி? ஆயிரம் பிச்சைக்காரர்கள் சேர்ந்து ஒரு கஜானா ஏற்படுத்துவ தெப்படியோ, அல்லது லக்ஷம் வெள்ளை நூல்களைச் சேர்த்து ஒரு சிவப்புச் சீலை உண்டாக்குவ தெப்படியோ அப்படித்தான் ஒவ்வொருவனும் தன்னை ஆண்டுகொள்ளாத சுய ஆளுகை! கும்பல் கூடின உடனே சித்தித்து விடுமா? ஒவ்வொருவனிடத்திலுமில்லாத சீர்திருத்தம் பொதுஜன சபையில் எங்கிருந்து வரும்? மேற்குச் சீமைகளில் ஜனங்கள் ஏற்படுத்திய சபைகளை ஜனங்கள் சொன்னபடி கேட்கிறதில்லை என்று புகாராயிருக்கிறது. தேசத்து ஜனங்கள் முழுவதும் சேர்ந்து பேசுகையில் காத்தனே மந்திரியாக வேண்டுமென்று அபிப்பிராயப் பட்டிருக்க தனித் தனி ஒவ்வொரு ஊரிலுமுள்ளவர்கள் சேர்ந்து நியமனம் செய்கையில் சாத்தனே தவறாமல் மந்திரியாகிறானாம். அல்லது காத்தனே மந்திரியானாலும் மந்திரியாவதற்கு முன்னிருந்த காத்தன் வேறும் மந்திரியான பின்னிருக்கிற காத்தன் வேறுமாக விருக்கிறானாம். "அடிமையாயிருந்த காலத்தில் யஜமானன் சோறு போட்டான். சுதந்திரம் கிடைத்தபிறகு எங்களுக்குப் பட்டினி கிடந்து சாகச் சுதந்திரமுண்டு. எங்களை யாரும் ஏன் என்று கேட்க அதிகாரம் பெற்றவர்களல்ல' என்று வருஷத்தில் இரண்டு தடவை (தடவைக் காறுமாதம்) வேலையகப்படாமல் அலைகிறவர் சிலர். பகல் 8 மணி முதல் இரவு 10 மணி வரையில் மூச்சு விடாமல் தாயுங் குழந்தையுமாக அல்லது குழந்தையுந் தாயுமாக ஆயிரக் கணக்காய் ஒரே நச்சுவேலையைச் செய்திறப்பவர் சிலர். தங்கள் கூலியை உயர்த்த வேண்டுமென்று ஒரே கும்பலாய் வேலையைப் பாதியில் நிறுத்துபவர் சிலர். இவ்வாறு எங்கும் ஒரே குழப்பமாயிருக்கிற தென்கிறார்கள். பார்க்கப்போனால் அக்கரைக்கிக்கரை பச்சை தான்.

சுய அரசாட்சியின் லக்ஷியார்த்தம் ஒவ்வொருவனும் தனக்குத் தானே ராஜாவாயிருத்தலே. ஒவ்வொருவனும் கிறிஸ்து போன்றும், ஸாக்ரடீஸ் போன்றும், நந்தனார் போன்றும் புத்தர் போன்றும், வஸிஷ்டர் போன்றும் பீஷ்மர் போன்றும் பரிபூர்ணனாயிருக்க முயன்றாலும், அவனை ராஜாக்களாவது மந்திரிகளாவது, பொது ஜன சபைகளாவது, அச்சபைகளின் அக்கிராசனாதிபதிகளாவது ஆளத் தேவை என்ன? ஆளத்தான் இடமேது? ஒருவன் அம்மாதிரி இருக்கக்கூடுமானால் லக்ஷம் பேரு மிருக்கலாம். ஒவ்வொருவனும் தன்னை யாளாமையினால் தான், பிறர் அவனை ஆள வேண்டியிருக்கிறது. தன்னைத் தானே யாள ஆரம்பித்த பின் பிறருமவனையாள இடமேது? அதாவது சர்க்கார் தன்னைச் செய்விக்கும் வேலையை ஒவ்வொருவனும் தானே பிரயோஜனமறிந்து செய்து விட்டால் என்றர்த்தம். அப்பொழுது தனக்கு வெளியே இருக்கும் சர்க்கார் தனக்குள்ளே ஆவாகனப்பட்டுப் போகிறது.

ஆனால் வாஸ்தவத்தில் ஒவ்வொருவனுக்கும் அரசிருப்பது அவனுக்குள்ளேயா வெளியிலா? "குருவிருப்பதுள்ளத்திலே மனக்கோணலறுப்பதுள்ளத்திலே" என்றார் பெரியோர். குருவே

அரசன்; குருவின் மூர்த்தமே ராஜாங்கம்; குரு வை யறிந்தவனே யறியாதவனுக் கரசன். நான் யாரை என்னை யறியாமல் வணங்குகிறேனோ அவனே உண்மையில் எனக்கரசன். எவன் வார்த்தை என்னை யறியாமல் என் மனதைக் கவர்கிறதோ அவனே என் குரு ஒவ்வொருவனுக்கு மப்படியே. சுருக்கிச்சொல்லின் எங்கும் வியாபியாய் அகண்டாகாரனுப் சர்வ பரிபூரணனுயிருக்கும் 'நான்' என்பவனுடைய சங்கல்பத்திற்கு பங்கம் வாராமல் 'நவத்துவார' தேகியாகிய 'நான்' என்பவனை நடந்துகொள்ளச் செய்யவேண்டியே அரசு ஏற்பட்டிருக்கிறது. அவ்வாறே ஒவ்வொருவனும் சுயமாகவே நடந்துகொண்டு விட்டால் ஒவ்வொருவனும் தனக்குத்தானே ராஜாவாகிவிட வில்லையா?

தன்னைஆளுகை என்பதில் பிறரை ஆளப் பிரயத்தனப் படாமையு மடங்கி யிருக்கிறது. ஏனெனில் மஹத்தான எனக்கு அன்னியமான 'பிறர்'என்று சொல்லக்கூடிய மனமேயில்லாமையாலும், அப்படியே யிருந்தாலும் அம்மனமும் மஹத்திலேக்கியப் பட்டாலொழிய, அல்லது ஐக்கியப்பட விரும்பினாலொழிய, அதை அதற்கு அன்னியமாயிருந்து யாரும் ஆளமுடியாதென்கிற உண்மையினாலுமே ஆதலால் தன்னையறிந்து ஆளாதவனே, பிறரை ஆளப் யத்தனிப்பான்.

இவ்வுலகில் ஒருவரை யொருவர் கெடுக்கவு முடியாது, கொடுக்கவு முடியாதென்பது பெரியோரறிந்த உண்மை. "இப்புவியில் ஒருவனுக் கொருவன் உதவமாட்ட வில்லையோ அல்லது மனந்தானில்லையோ தெரியவில்லை" என்றார் பேஸ்டலோஜி என்னும் மஹான். இதை யனுசரித்தே தான் "ராமனுண்டாலென்ன ராவணனுண்டாலென்ன" என்று நமக்குள் வசனமும் வழங்கி வருகிறது. அதாவது நல்லவர்களுக்கு எல்லா ராஜ்யமும் நல்ல ராஜ்யமாகவே யிருக்கும். கெட்டவர்களுக்கு எந்த ராஜ்பத்திலும் கெடுதியே விளையு மென்றர்த்தம். "மனிதனுடைய சுக துக்கங்களில் ராஜாங்கத்தார் ஆக்கவோ அழிக்கவோ கூடிய பாகம் எவ்வளவு அற்பம்?" என்றார் என் தோழராகிய ஆங்கில கவி.

ராஜாங்கம் என்பது ஒரு பாயஸ பாத்திரம். பாயஸ பாத்திரம் என்று பெயரிட்ட மாத்திரத்திலாவது அல்லது பாயஸம் வைத்திருந்த பாத்திரம் என்பதனால் மாத்திரமாவது அதில் வைத்திருக்கும் உப்பு நீர் தித்திக்குமா? அல்லது வழக்கமாய் உப்புவைக்கிற பாத்திரத்தில் பாயஸத்தை வைத்தால் அது கரிக்குமா? பாயஸம் உள்ள அளவுக்கு அது தித்திக்கும். உப்பு உள்ள அளவுக்கு அது கரிக்கத்தான் செய்யும். அதற்குப் பாத்திரம் என்ன செய்யும்? "ஹிருதய சுத்தியும் புத்தித் தெளிவும் சகல புருஷார்த்த சித்திக்கும் முற்பட்ட காரணங்களை யொழியப் பிற்பட்ட காரியங்களாகா" என்று பேஸ்டலோஜி அநுபவத்தில் கண்டறிந்தார்.

ராஜாங்கத்தாரின் முக்கியமான வேலை, ஜனங்கள் எல்லா விதத்திலும் அதாவது தேக மனோ புத்தியாத்ம தத்துவங்களி லெல்லாம் தேர்ச்சியும் விருத்தியுமடைந்து புருஷார்த்த சித்தி பெறக்கூடிய சாதனங்களை ஏற்படுத்துவதே. இதற்கு அநுகுணமாகவும் இதற்கு வேண்டிய வளவுக்கு மட்டும்தான் அவர்கள் இதர வேலைகளில் பிரவேசிக்கத்தேவை. இவ்வாறு 'குடியுயரக் கோலுயரும்.' ஆனால் இவ்வளவு முக்கியமான வேலையைச் செய்யக்கூடியவர் யார்? என்றால், ஞானிகளே. எவ்வளவுக் கெவ்வளவு ராஜாங்கத்தை ஞானிகள்வகிக்கிறார்களோ அவ்வளவுக் கவ்வளவு ராஜாங்கம் செழிக்கும். ஆனால் ஞானிகள் இம்மாதிரி தங்களை உலகத்தில் சம்பந்தப் படுத்திக்கொள்ள முன்னுக்கு வந்து நிற்பார்களாவென்றால், அவர்கள் அவ்

வளவு சுலபமாய்க் கிடைக்க மாட்டார்கள் என்பது வாஸ்தவந்தான். ஆயினும் அவர்களை எப்படியாவது தேடிப்பிடித்துத் தங்களுக்கு உதவி செய்யக் கோருவது ராஜாங்கத்தாரின் கடமை. அப்பொழுது லோகோபகாரத்தை உத்தேசித்து அவர்களும் சம்மதிப்பார்கள். முற்காலத்தில் ராஜாக்கள் ரிஷிகளைப்பேணி அவர்களுக்குத் தொண்டு செய்துவந்த காரணமிதுவே. "எந்த ராஜ்யத்தில் உத்தியோகஸ்தர்கள் உத்தியோகத்தை வகிக்க சம்மதமற்றிருக்கிறாரோ அந்த ராஜ்யமே நன்றாய் ஆளப்பட்ட ராஜ்யம்" என்றார் ஸாக்ரடீஸ் மஹானின் பிரதம சிஷ்யர்.

இவ்வாறு ஜனங்களின் புத்தித் தெளிவையும் விசாலத்தையும் ராஜாங்கத்தார் நாடாவிட்டால், ராஜாங்கத்தாரின் கஷ்ட நிஷ்டூரங்களை உணர்ந்துதவிசெய்யும் சக்தி ஜனங்களுக்குண்டாகிறதில்லை. இதன் பலனைப் பாருங்கள்! வரி வசூல்செய்யும் உத்தியோகஸ்தனைக் கண்டால் ஜனங்கள் ஒளிகிறார்கள். "சாராயக்கடைக்காரனுக்குக் கொடுக்கும் பணத்தைக் காட்டிலும் சர்க்காருக்குக் கொடுக்கும் வரி வீண்செலவென்று" எண்ணுகிறார்கள். "ராஜதந்திரம்" என்கிற பதம் ராஜாங்கத்தை நடத்தும் முறை என்கிற மேலான முதலர்த்தத்திலிருந்து 'ஒரு தேசத்தாரை மற்றொரு தேசத்தார் ஏமாற்றுமுறை, அல்லது, ஒரு கக்ஷியாரை எதிர்கக்ஷியார் ஜயிக்கச் செய்யும் ரஹஸ்ய ஏற்பாடுகள்" என்றர்த்தப்பட்டு வருகிறது.

ஆனால் ஜனங்கள் புத்தி விசாலித்து மனம் பலப்பட்டு வருவாராகில், ராஜாங்கத்தின் பரோபகார வேலைகளையெல்லாம் தூண்டுதலின்றித் தாங்களே செய்வார்கள். அப்பொழுது ராஜாங்கத்துக்கு வேலையும் செலவும் சிரமமும் கவலையும் குறையும். ஜனங்கள் ஞானமார்க்கத்தின் பெருமையை யறிந்துவிட்டால் ஞானத்தைத் தாங்களே தேடுவார்கள். பிறரையும் சன்மார்க்கத்தி லிழுப்பார்கள். அப்பொழுது காய் முதிரப் பூவு திருவதுபோல் பஹிரங்க ராஜாங்கம் அந்தரங்க ராஜாங்கமாகிவிடும். இதுவே உண்மையான சுய அரசாக்ஷி. மற்றதெல்லாம் போலி அரசாக்ஷி அல்லது தந்திர அரசாக்ஷி.

இதனால் எவ்வளவுக்கு ஜனங்களைச் சன்மார்க்கத்தி லிருத்தவும் ஸ்வதர்மத்தை யனுஷ்டிக்கச் செய்யவும் சட்டங்களி னுதவி தேவையில்லாம லிருக்கிறதோ அவ்வளவுக்கு ராஜாங்கம் கிருதகிருத்திய மாயிற்று என்றும், எவ்வளவுக்கு கச்சேரிகளும், வக்கீல்களும், சம்பளம்வாங்கு முத்தியோகஸ்தர்களும் குறைகிறார்களோ அவ்வளவுக்கு ராஜாங்கம் சாபல்யமாயிற்றென்றும் முன்சொன்னபடி சுபிக்ஷமடைந்த தென்றும் அறிந்து கொள்ளலாம்.

(இன்னும் வரும்.)

Easy Lessons in Economics.

Lesson VII.

குடிவாழ்க்கை.

VII பாடம்

வேலைக்காரர்களின் தன்மை.

வேலைக்காரர்களின் கை சாதுர்யம், புத்திநுட்பம், முன் போசனை, விலாவில் தொழிலை நடத்தும் நேர்மை, கவனம், இலாபத்துக்குத வும் சாதனங்களை தெரிந்தெடுக்கும் திறமை, இலாபத்துக் குதவாதவைகளை நீக்கும் கூர்மை போன்ற காரணங்களினால் தேசத்திற்கு தேசம் செல்வம் மாறும். சில தேசங்களில் மட்டும் இவ்விதமான குணங்கள் மனிதருக்கு இயற்கை போலமைந்து வம்ச பாரம்பரியமாய் நடந்துகொண்டு வருகின்றன. சில விடங்களில் தொழிலாளிகள் தங்கள் இளம்பருவத்தில் மேற்கொள்ளும் தக்க பயிற்சியால் மேற்கண்ட நுட்ப அறிவுகளைக் கைக்கொள்ளு

கிறார்களென்றும் சொல்லுவது பிசகாகாது. தொழிலாளிகள் ஒற்றுமையுடன் ஒன்று சேர்ந்து வசிப்பதாலும், தொழில் நடப்பதை இளம் பருவத்தில் பலமுறை கவனித்துப் பார்ப்பதாலும், முயற்சியின் விசேஷம் அதிக மில்லாமலே பலர் தொழில்களை எளிதில் கற்கின்றனர். தொழிற் சாலைகளில் பலர் சேர்ந்து வேலை செய்வதையும், இயந்திரங்களைப் பிரயோகிப்பதையும், வேலைக்காரர்கள் ஒருவருக்கொருவர் ஒற்றுமையாய் செய்யுமுதவியையும், எப்பொழுதும் பிரத்யக்ஷமாய்க்காணும் சிறுவனுக்கு அதுவே ஒருவிதப் பயிற்சி யென்பதில் தடையென்ன? இதனாலன்றோ நம்முன்னோர்கள், ஜாதி யென்றும் ஜாதிகளுக்கு வெவ்வேறு தொழில்களென்றும் ஏற்படுத்தினார்களென்று எண்ணக் காரணமா யிருக்கின்றது. அவ்வேற்பாட்டின் பயனை ஆராயப்புகின்.—கம்மாளனுக்குப் பிறந்த பிள்ளை இயற்கையாகவே அத்தொழிலுக்கு அவசியமான சரீர குணங்களையமையப் பெற்றிருப்பதன்றி, இளம் பருவத்தில் தினந்தோறும் தன் தகப்பன் செய்யும் தொழிலைக் கவனிப்பதினால் அத்தொழிலைசிரமமின்றிக் கற்றுக் கொள்ளுகின்றான். தென்னை, பனை போன்ற மாமேறும் சாணார் தொழிலை அவனது பிள்ளைகள் எளிதில் கற்றுக்கொள்ளுவது போல், துணி வெளுக்கும் வண்ணான் அத்தொழிலை கற்க முயல்வதும், வண்ணான் தொழிலை சாணான் கற்கமுயல்வதும் கஷ்டசாத்தியமான்றே. இதுவே பலதொழில்களின் உண்மையாகும்.

மேலும் தொழில் செய்வோர் எத்தேசத்திலும் ஒரே தன்மையுள்ளவர்களன்று. சில தேசத்தவர் 'திரைகடலோடியுந் திரவியந்தேடு' என்பதை மனதிலிருத்தித் தங்களுக்குப் பாலாகிய திரவியத்தைக் கொடுக்கும் பசு அந்நிய தேசமென்றே கருதி நடக்கின்றனர். அங்கிலேயரையே இதற்குத் தகுந்த திருஷ்டாந்தமாகச் சொல்லலாம். இவர்கள் செல்வமொன்றையே உத்தேசித்து தமது நாட்டையும் உற்றார் உறவினரையுமிழந்து தூரதேசங்களுக்குச் சென்று திரவியத்தைச் சேகரிக்கும் தொழில்களைக் கைப்பற்றுகின்றனர்.

இங்கிலாந்திலுள்ள ஒருவனுடைய ஐந்து குமாரர்களில் ஒருவன் அமெரிக்காவிலுள்ள கன்னடாவில் இருப்புப்பாதை இஞ்சினீராகவும், இரண்டாவது குமாரன், ஆஸ்திரேலியாவில் கிறிஸ்து மதப் பாதரியாயும், மூன்றாவது மகன் இந்தியாவிலுள்ள காப்பிந் தேயிலைத் தோட்டங்களின் சூபரின்டெண்டாகவும், நான்காவது பிள்ளை, தென்னாப்பிரிகாவிலுள்ள காலனி முனையில் போர் வீரனாகவும், கடைசியானவன், சீனாவிலுள்ள 'ஹாங்காங்' என்ற பட்டணத்தில் வைத்தியனாகவு மிருக்கிறார்களென்றால் ஆங்கிலேயரின் திரவிய நாட்டத்தை என்னவென்று கூறுவது? இந்துக்களாகிய நாம் தரைமார்க்கமாய் எவ்வளவு தூரம் வேண்டுமானாலும் பல கஷ்டங்கட்குட்பட்டு பிரயாணஞ் செய்து கடலைக்கண்டால் நடுநடுங்கி உயிரை வெல்லமெனக் கருதி நின்று விடுகின்றோம். ஆங்கிலேயரோ தரைப் பிரயாணம் கஷ்டமான தென்றும், கடற் பிரயாணமே எளிதானதென்றும் யாதொரு கஷ்டமு மின்றிச் செல்லலா மென்றும் கருதுகிறார்கள். ஐரோப்பியர்களுக்கு சாதாரணமாகவே இக்குண முரியதாயிருந்தாலும், அவர்களில் ஆங்கிலேயர் இவ்விஷயத்தில் மற்றவர்களைக் காட்டிலும் தேர்ந்தவர்கள். ஆங்கிலேயர் அமெரிக்காவிலும் ஆப்பிரிக்காவிலும் ஆஸ்திரேலியாவிலும், சுருங்கக்கூறின் உலகத்தின் ஒவ்வொரு பாகத்திலும் குடியேறி ஆங்காங்கு செல்வவிருத்தியைச் செய்துகொண்டு சிறப்பாக வாழ்கின்றனர்.

நம்முடைய தேசத்தார் இவ்விஷயத்தில் அங்கிலேயருக்கு நேர் எதிர்க் கட்சியில் நிற்கின்றனர். தடாகம் என்கிற கிராமத்தில் 250—அடி

கிணறுதோண்டி குடிதண்ணீரை யடையவேண்டும், அதுவும் உப்பு நீரே. இக்கிராமத்தில் கிடைக்கப்பட்ட பழம்கனி முதலியவைகளோ வென்றால் சப்பாத்துக்கள்ளிப் பழத்தைத்தவிர வேறொன்றும் கிடையாது. இச் சப்பாத்திக் கள்ளிகளுக்குள் கொடிய விஷப்பாம்புகளோ அநந்தம். குருடிமலையை யடுத்த ஊராதலால் கோடைகாலத்தில் உஷ்ணம் சகிக்கமுடியாது; காற்று வாட்டமில்லாத கிராமமாதலால் எப்பொழுதும் ஜனஙகள் பலவிதவியாதியால் வருந்திக் கொண்டே இருப்பார்கள். அவ்வளவு கஷ்டங்களிருந்த போதிலும், வேறொரு அயல் கிராமத்திலுள்ள ஒரு தனிகன், "நீங்கள் ஏன் இங்ஙனம் வருந்துகின்றீர்கள், நான் என்னுடைய செழிப்பான கிராமத்தில் குடியிருக்க வீடும் சாகுபடிசெய்ய பூமியும், வேறு செலவுகளுக்கு இலவசமாக ரொக்கமும் கொடுக்கிறேன், வாருங்கள்" என்று வருந்தியழைத்தாலும் தங்கள் வீட்டையும் ஊரையும் விட்டுப் போகத் துணியார்கள். இப்படியே இத்தேசத்தாரும் தாங்கள் நாட்டையும் சுற்றத்தாருடன் கூடிவாழ்வதையும் கைவிடார்கள். கையில் பத்துப் பணமுண்டானால் அது கையைவிட்டுப் போகும் வரையில் வேலைசெய்ய சம்மதியார்கள். கொடுப்பாருண்டானால் கடன்வாங்கியாவது ஜீவிப்பாரேயன்றி நிலைத்து வேலை செய்து பிழைக்க வழியறியார்கள். பிறருக்காக வேலை செய்வதாயிருந்தால் எவ்விதமாகவாவது ஒப்பேற்றி விடவேண்டுமென்று நினைத்து வேலையை முடிப்பது வழக்கமேயன்றி, அதைத் திருந்தச்செய்ய வேண்டுமென்ற எண்ணம் நம் தேசத் தொழிலாளிகளுக்குக் கிடையாது. வயிற்றுக்குக் கிடைத்தால் பரமார்த்தம் கிடைத்ததுபோல் திருப்தியடைந்து ஜீவிப்பார்கள். திருப்தியடைவது உத்தமகுணமே யென்றாலும் செல்வவிருத்திக்கு ஒத்ததாகாது. சுகமென்றால் வேலையின்றி யிருத்தலென்றே நம்மவரின் எண்ணம். நம் தேசத்தவருள் வேலை செய்ய மனமில்லாத சோம்பேரிகள்; பிச்சை எடுப்பதே தங்கள் தொழிலென்று கூறிக்கொண்டு திரிகிற கூட்டத்தாருமுண்டு. அன்றன்று காலக்ஷேமத்திற்கு போதுமான வேலைகிடைத்தால் போதுமென்று வெளியே புறப்பட்டு அதனால் கிடைக்கும் காசைக்கொண்டு அன்றைப் பிழைப்பை நிறைவேற்றுவது நம் தொழிலாளிகளில் பலருடைய வழக்கம். பெருத்ததும் மேலானதுமான நோக்கமில்லாதவர்களுக்கு உள்ளது போதுமென்று திருப்தியடைவது பொருந்துமேயாயினும் தேச செல்வ விருத்திக்கு அது பெரும் தீமையே.

சுகங்களை நாடுங் குணமும், சிறுபிணிகளை நீக்க முயற்சியும், சுகத்தைக் கொடுக்கும் பொருள்கள் வேண்டுமென்ற ஆசையும், மேன்பட்ட அன்னபானாதிகளும் உடையும், தட்டுமுட்டுகளும் வேண்டுமென்ற விருப்பமும், ஆபரணாதிகளிலும் நேத்திரானந்தத்தைக்கொடுக்கும் பதார்த்தங்களில் இச்சையும், கல்வியில் பிரீதியும் தேசத்திற்கு தேசம் மாறுபடுவதுமல்லாமல், ஒரு தேசத்தில் கூட எப்பொழுதும் ஒரே நிலைமையிலிருக்கு மென்று செல்லக்கூடவில்லை.

T. C. வெங்கடரமணையர்.

—:-:—

LALITAMBAL.—VI.

"Thorough!" or "Through and Through!"

லளிதாம்பாள் சரித்திரம்.

VI. நல்வழியுபதேசம்: "நாய்வழிகாட்டல்."

"மோனமேன்பது ஞானவரம்பு."

"நாய் நல்லவழி காட்டும், பூனை பொட்டை வழி காட்டும்" என்பது பழமொழி. வழியென்பது நடைபாதை. நடைபாதை யென்றால் நடக்கும் பாதையென்பது ஸ்தூலப் பொருளென்பர். பொருள் ஒன்றே. ஆனால் உபாதி பற்றி ஸ்தூலம், சூக்ஷ்மம், காரணமென்று மூவகைத்தாகச் சொல்லப்படும். இம்மூன்றும்

பதார்த்தமே. மரத்துக்கு வேர் மூலம் என்பது போல் பதத்துக்கு தாது மூலம். அடிமரத்திலிருந்து கப்புக்கிளைகளுண்டானதுபோல, பதத்திலிருந்து வாச்சிய முண்டாயிற்று. கப்புக்கிளைகளிலிருந்து பூவும் காயுமுண்டாக மரத்தைத் தன்னுள்வித்தாக அடக்கிக்கொண் டிருக்கும் பழம் உண்டாவதுபோல், வாச்சியார்த்தத்திலிருந்து லக்ஷியார்த்தம் உண்டாயிற்று. இம்மூன்று அர்த்தமும் (பதார்த்தம், வாச்சியார்த்தம், லக்ஷியார்த்தம் என்கிற மூன்றும்) சேர்ந்தது "யதார்த்தம்." அர்த்தபேதம் தேஹத்திரியங்களின் அபிமான பேதத்தால் உண்டானது. உதாரணமாக:—

1. ஸ்தூல தேஹாபிமானி ஜீவன் ஆகையால் அவன் பதார்த்தத்தையே நாடி நிற்பான்.

2. சூக்ஷ்ம சரீரத்துக் கபிமானி ஈசுவரன் ஆகையால் அவன் வாச்சியார்த்தத்தையே நாடி நிற்பன். ஆனதால்தான் ஈசுவரனை "ஸ்தோத்ரப்பிரியன்" என்று சொல்லித் துதிக்கிறது வழக்கமாயிருக்கிறது.

3. காரண சரீரத்துக்கு அபிமானி பரப்ரஹ்மம் ஆகையால் அவன் லக்ஷியார்த்தத்தையேநாடி நிற்பன்.

இந்த லக்ஷியார்த்தம் ஸித்திக்கக் கற்பதே கல்வி. ஆகையால்தான் கற்றோரைக் "கண்ணுடையர்" என்று சொல்வது. மற்றவர்களுக்கெல்லாம் கண்ணில்லையோ என்றால், அது கண்ணல்ல "புண்" என்கிறார் பொய்யா மொழிப்புலவர்.

"கண்ணுடைய ரென்பர் கற்றோர் முகத்திரண்டு
புண்ணுடையர் கல்லா தவர்."

என்று சொல்லியிருப்பதின் உண்மையிதுவே!

இக்காலத்தில் படிப்பெல்லாம் சோற்றுப் படிப்பாய் முடிந்து விட்டது. மனிதன் தன்னை வயிறுவளர்க்கப் பிறந்தவனாக நினைக்கிறான். "உடம்பை வளர்த்தேன் உயிர்வளர்த்தேனே" என்ற திருமூல தேவர் வாக்கு இக்காலத்தவருக்குப் பொருந்தாது. "உடம்பை வளர்த்தேன் ஊன் வளர்த்தேனே" என்று நமன் வந்தழைக்கும்போது நாதியற்றுப் புலம்புவர்.

"இந்துக்கள் பூர்வந் தொட்டு, படிப்பை வித்யாரம்பமென்று விஜயதசமியன்று ஐந்து வயதிலேயே ஆரம்பித்து குழந்தைக்கு "ஹரி: ஓம்" என்று லக்ஷியப்பொருளாம் "வித்தில்லா மாம்பழத்தை" க்கொடுத்து, "ஆதியநாதி அகாரணகாரணி"யாக வுள்ள அஷ்டாக்ஷரப் பொருள் ஸித்திப்பதே படிப்பின் பயனாமென்ன, வித்யாரம்பம் செய்யுங் குழந்தைக்கு "ஹரி:-ஓம்-நமோ-நா-ரா-ய-ணா-ய-ஸித்தம்" என்று அழியாதவித்தையாம் அக்ஷராப்பியாஸம் செய்துவைப்பர். ப்ரஹ்லாதன் இதையே கடைப்பிடியாகக் கொண்டு அதன் லக்ஷியார்த்தத்தை நாரதருடைய உபதேசபலத்தால் உள்ளபடி உண்மையாய் கிரஹித்துக்கொண்டு தனது பள்ளிப்பிள்ளைகளுக்கெல்லாம் "ஓம் நமோ நாராயணாய" என்கிற அஷ்டைசுவரியக் களஞ்சியத்தின் கருப்பொருளை கருணைமிகுதியால் வாரி வாரி வழங்கினான். ஆகையால் "ஹரி: ஓம்" என்று ஆரம்பித்த வித்யையின் லக்ஷியார்த்தம் ஸித்திப்பதே வித்யாப்பியாஸத்தின் நோக்கமும் முடிவுமாம். ஆகையால் வழியென்பது "ஹரி:" முதல் "ஸித்தம்' வரையில், அதாவது, "அடி துவக்கி முடிவரையில்" உள்ள உண்மையான உளவு மார்க்கத்தைக் குறிக்கும். இந்த உளவுமார்க்கம் "யோக மார்க்கம்" என்றும் சொல்லப்படும்.

"அடிதுவக்கிமுடிவரையிலாறுமாநிலங்கடந்து
அப்புறத்தில்வெளிகடந்தஆதியெங்கள்சோதியை
யுடபதிக்கண் அமுதருந்தியுண்மைஞானஉவகையுள்
உச்சிபட்டிறங்குகின்றயோகிநல்லயோகியே."

என்று இந்த உளவுமார்க்கமறிந்து வழிநடந்து திரும்பியவர்களான மஹான்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

"வழி" யென்பதற்கு "நடைபாதை" யென்று பதார்த்தம் சொல்லிவிட்டு "உளவுமார்க்கம்" என்று சொல்லும் யோகமார்க்கமே அதனால் குறிக்கப்பட்டது என்று சொன்னால் அது எப்படி நம்பத்தக்கது? என்று பல்லோரும் கேட்கலாம். நமது சிஷ்ய மாணிக்கமான "தீர்த்தம் பஞ்சநத சாஸ்திரிகளும்" ஆதியில் இப்படித்தான் மயங்கினார். இவர் மயக்கமறிந்து 'வாயால் சொன்னால் வழுவிவிடும்" என்று மோன குருமூர்த்தியாய் அவதரித்த ஸ்ரீநாராயணகுரு ஸ்வாமியவர்கள் அவருக்கு மௌனதீக்ஷை கொடுத்து அந்த தீக்ஷையின் முடிவில் "நாகமாணிக்கம்" என்று சொல்லும் வாழும்பாம்பின் சிரோபூஷணமான "நாகரத்னத்தை"க் கொடுத்துப் பூஜிக்கச் சொன்னார்.

"பாம்புக்குப் பாலை கொடுத்தாலும் அது விஷத்தையே கொடுக்கும்" என்பது உலகத்தார் சொல்லும் பழமொழி. இதுதான் எழுத்தறியாது "எழுத்தறு கத்திபாம் கல்விப்பழக்கம்" பெற்றவர் காணும் பேதஞானம். அந்த விஷம் தானே பின்னும் உருண்டு திரண்டு ஒளிதிகழ் மாணிக்கமாமென்பதை யறியார் பேதஞானமுள்ளவர்கள். நாகரத்னத்துக்குப் பாம்பின் விஷத்தை யெடுக்கும் குணமுண்டு என்பதை அவர்கள் அறியார். பதார்த்தமட்டும் பார்ப்பர் புலனறிவாளர். வாச்சியார்த்தத்தையு முணர்வார் விஞ்ஞான சித்தர்கள். லக்ஷியார்த்தத்தை யுணர்வார் ப்ரஜ்ஞான புருஷர்கள். ஆகையால் பாம்புக்குக் கொடுத்த பால் விஷமானாலும் அந்த விஷமே நிச்சலப்பட்டு நிற்கில் நாகரத்னமாகு மென்பதை யறிந்தவர் "முழுதும் வழியறிந்து முழுவழியுந்தான் நடந்த தீரர்கள்." அதேமாதிரியாக வழியென்றால் 'நடைபாதை" யென்பது பதார்த்தம். "பிராணன் இயங்கும் (நடக்கும்) பாதை" யென்பது வாச்சியார்த்தம். பிராணன் நடக்கும் பாதையை "நாடி" யென்பர். இதையே இக்காலத்து மேற்றிசைச் சாஸ்திர விற்பன்னர் "Conduction path" என்று சொல்லக் கற்றிருக்கிறார்கள்.

"நாடிகளூடுபோய்ப் புக்க நலஞ்சுடர்தான்
வீடு தருமாம் விரைந்து."—என்பதை

யுளவறிந் துணர்ந்து, அந்த உளவு வழியில் நடக்கத் துணிந்து,

"நாடிவழக்க மறிந்து செறிந் தடங்கி
நீடொளி காண்ப தறிவு."—என்றபடி

நாடிவழிபற்றி நடந்து அறிவு என்னும் வழி முடிவுக்கு வந்தவர் லக்ஷியார்த்தம் கண்ட "உளவறிவாளர்" என்னப்படுவர்.

"உளவறிவாளர்" என்றாலும் "யோகி" யென்றாலும் ஒன்றே.

'முற்றும் வழியறிந்து முழுவழியுந் தான் நடத்தல் ஒருவழி. இதுதான் "நல்வழி." நாய் போகு மார்க்க மெல்லாம் திருக்கு மூத்திரம் விட்டுக்கொண்டுபோய் பிறகு அந்த வாசனை மோப்பத்தால் போனவழி கண்டறிந்து மீளவும் திரும்பக்கூடுமான சக்தியுடைய தாகையால் இந்தவழியை "நாய்மார்க்கம்' என்றும் "நல்லவழி" யென்றும் சொல்வது பெரியோர் வழக்கம். இதற்கு "மர்க்கட சுபாவம்" வேண்டும். அதாவது கொடுத்ததோர் குறியைக் குரங்குப் பிடிபாய்ப் பிடித்துக்கொள்ளும் ஸம்யம சக்திவேண்டும். குரங்குக்குட்டி தாயின் வயிற்றைக் கட்டிக்கொள்வது போல ஆனந்தத்தாயாம் அறிவுதன்னை விடாது பிடித்தற்பிடி "மர்க்கட சுபாவம்" என்னப்படும். இந்த அறிவு ஒன்றைமட்டும் விடாது பற்றிநின்றால், அது கொண்டு "நாடி வழக்கமறிந்து" பின்னர் "செறிந்தடங்கி"—அந்த நாடிகள் நிறைந்த பூரக நிலையில் பொருந்தி யிருந்து அதுவே கேவல கும்பகமான 'நிச்சலநிலையில்' "சலிப்பற நின்று" "ஆதியனாதி" யாகவும் "அகாரணகாரணி" யாகவும், "சோதியசோதி" யாகவும், "சுகபர

சுந்தரி" யாகவும், "மாது" என்னும் ஸ்ரீசப்த மாத்ர மாகவும், "சமாதி" யென்று சொல்லும் "ததேவார்த்தமாத்ர நிர்ப்பாஸமாக" ஸ்வரூப சூந்யத்தில் விளங்கும் அரூபாத்மக அபின்ன சக்தியாகவும், "மனோன்மனி"யாகவும், (மன மிறந்த உன்மனுவஸ்தை யாகவும்) "மங்கலி" யென்னும் சிவசக்தியைக்கிய ஸ்வரூபமாகவும், இப்படி ஆதிமுதல் அந்தம்வரையில் அடிமுடி நடு வென்னும் பேதமின்றி ஓரே ஸ்வயம்பிர காசமாக விளங்குவதால் "நீடொளி" யென்று சொல்லப்பட்ட நித்தமுத்த சுத்தப்பொருளாம் ஸ்வயம்பிரகாச லக்ஷியத்தை சாக்ஷாத்கார தரி சனமாகக் "காண்பது" (அதாவது அபரோ க்ஷானுபூதியாக அறிவது) ஆகிய "அறிவு"என் னும் அத்வைதஞானப் பழம்பொருளை அனுபவ ரீதியாக அறியாமலறிந்து அறிவுமயமாகலாம். இப்படி அறிவு மயமானபின் "போனவழி தா னறிந்து மீளவும் திரும்பக்" கற்றுக்கொள்ள லாம். இதுதான்"நாய்வழி"யென்று சொல்வது. தர்மராஜனைப் பற்றிச்சென்ற நாய் மற்றவரெல் லாம் வழியில் விழுந்துபோக மர்க்கட சுபா வம் பற்றித் தான்மட்டும் தர்மராஜனைப் பற் றித் தொடர்ந்ததால் கடைசியில் ஸ்வர்க்க ஸாம் ராஜ்யம் பெற்று பின்னும் தர்மராஜாவைக் காக்கவென்று அறிவுருக்கொண்டு நரகஞ் செ ன்று அவரையும் ரக்ஷித்தது. ஒருசித்தன் சிவ னைப்பார்த்து "ஸ்வாமி! நீர்போனவழி யெல் லாம் அடியேன் நாய்போல் கூடவர அனுக்கிர கிக்க வேண்டு"மென்றான். "சரி" அப்படியே ஆகுக!வென்று அனுக்ரகித்தார். "சித்தன் போக்கு சிவன் போக்கு"என்று சொல்லிக்கொ ண்டே அவன்சிவன் போனவழியெல்லாம் கூட வே சுற்றித்திரிந்தான். சிவனும் ஆடிப்பலுத்து அம்பலத்தமர்ந்தார். சித்தன் பகவானைத் தரிசி த்துப்பின்னும் ஒரு வரன்கொடுத்து இந்த நாய்க்கு அனுக்ரகம் செய்ய வேண்டுமென்றான். "என்ன?" என்று கேட்டார் பகவான்.

"நான் முன்னேபோக பகவான் நாய்போல் கூடவே வரவேண்டும்!" என்றான்!

"என்னடா அது! இவன் விடுகிற வழியாக வில்லையே!" என்றுன்னி பகவான் "அப் படியே ஆகுக!" என்றனுக்ரகித்தார்.

சித்தன் உடனே பகவான் ஆடி யமர்ந்த வெள்ளியம்பலம் விட்டுப் புறப்பட்டு ஜகத் ரக்ஷணார்த்தம், தான் சிவனைப்பற்றிப் போன வழியெல்லாம் திரும்பிநடந்தான். பகவானும் கூடவே வந்தார்! ஆதலால் தான் அவருக்கு "அன்பின் வலையில் பட்டோன்" என்கிற திரு நாமம் வந்தது.

இப்படியாக நாய்வழி போனவர் சுயநலம் பாரார்; பரநலம்(பரோபகாரம்)ஒன்றையே கரு துவார். இப்படி பரநலம் கருதும் கருத்தே கருணையென்பது. நாயினிடத்தில் இது நன்றி யறிவாக விளங்குகிறது.

இப்படியாக "நாய்வழி" யென்பதை வாய் திறக்காமல் தானே குருவானவர் சிஷ்யனகத் திற்புகுந்து மௌனோபதேசஞ்செய்து மனமற விளக்கினார். இந்த ரசவிபத்தை புணர்ந்த ஔவைப் பிராட்டியார் "மோனமென்பது ஞானவரம்பு" என்று சுட்டிச் சொல்லி சும்மா விருந்தார். ஓம்தத்ஸத்.

Sita-Manonmani.

சீதா-மனோன்மணி.

Our King Emperor.

(Special for the Viveka Chintamani)

நம் சக்கிரவர்த்தி.

சீதா:—மனோன்மணி! நமது மெத்தையின் மேல் நிசாகரன் தனது இன்பம்தரும் கிரணங் களால் வெள்ளித் தகடுபோன்ற ஜியோத்ஸனை யை பரவச் செய்திருக்கிறான். தென்றலும் மிக இன்பமாக உத்தியான வனத்திலுள்ள சம் பங்கி, மல்லிகை, முல்லை, பவழமல்லிகை, பன் னீர் முதலான புஷ்பங்களின் வாசனைகளை வஹி த்து வீசிக்கொண் டிருக்கிறது. இத்தகைய வமைய்த்தில், நாம் ஆங்கு சென்று, உட்கார்

ந்து, வழக்கமான நமது சம்பாஷணையின் இன்பத்தை அனுபவிக்காவிடில் அதிர்ஷ்ட ஹீனர்களே.

மனோன்மணி:—நாம் இப்பொழுது அவ்வாறு செய்ய என்ன அப்பியந்தரம் உளது? நான் சற்றுநேரத்திற்கு முன்பு மேலே சென்றபொழுது, கருணாலயம் சோபா இரண்டை வெளியே எடுத்துப் போட்டிருப்பதைப் பார்த்தேன். வருவாயாகில், சென்று, சற்று நேரம், இன்பமாய்க் காற்று வாங்கிக்கொண்டு பேசிக்கொண்டிருப்போம்.

சீதா:—சரியென்று கூறி, தன்கையில் வைத்திருந்த சமாசாரப் பத்திரிகையுடன், மேலே செல்ல இருவரும் சோபாக்களில் உட்கார்ந்தார்கள்.

மனோன்மணி:—கடைசியாக சமாசாரப் பத்திரிகையில் நீ படித்தது எது?

சீதா:—டிசம்பர் மாதத்தில் டெல்லியில் நடக்கப்போகும் மாக்ஷிமை பொருந்திய நம் சக்கிரவர்த்தி சக்கிரவர்த்தினிகளின், கிரீடாபிஷேக மஹோத்ஸவ வைபவத்திற்காகச் செய்யப்பட்டு வரும் ஏற்பாடுகளைப் பற்றி.

மனோன்மணி:—ஆஹா! ஏற்பாடுகளைப் பற்றி நாம் பத்திரிகைகளிலும், வைபவங்களைப்பற்றி டிசம்பர் மாதத்தில தந்தி சமாசாரங்களிலும் நின்று தெரிந்து கொள்ளல் கூடும். ஆனால், நமது கிட்டற்கரிய ராஜ தம்பதிகளைப் பற்றிக் கிஞ்சித்து தெரிந்துகொள்ளல், தற்காலம் நமக்கு அளவற்ற இன்பத்தைத் தரும் ஆக்ஷேபணையில்லை. ஆனால் எங்ஙனம் அதைப் பற்றித் தெரிந்து கொள்ளலாம்! நாம் நினைத்தபோதெல்லாமா நம் உபாத்தினி அம்மணி பக்கத்தில் இருந்து, நமதெண்ணங்களைப் பூர்த்தி செய்து கொடுத்தல் முடியும்?

சீதா:—அண்ட சிருஷ்டிக்கே காரணம், ஈசுவரனது அன்பென்று கூறப்பட்டுளது. ஆதலின், அன்பு ஸ்வரூபியாகிய பகவான், சிரத்தையுடன் ஏதாவதொரு விஷயத்தைப் பற்றித் தெரிந்து கொள்ள முயன்றால், தெரிவிக்கிறார் என்பதற்கு எனது தற்கால அனுபவமே சாக்ஷி! ஏனெனில், நேற்றுத்தான் நான் ஒரு புத்தகத்தில் நமது சக்கிரவர்த்தியின் சரித்திரச் சுருக்கத்தை அதிக இன்பத்துடன் படித்தேன். நீயும் அதே விஷயத்தை சிரத்தையாய்க் கேட்கப் பிரியப்பட்டாய்! ஆதலின் ஈசுவரப் பிரசாதம் சிரத்தா பக்தியுள்ளவர்களுக்குக் கிட்டும் என்பது பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணம்.

மனோன்மணி:—டிசம்பர் மாதத்தில் டல்லியில் மகுடம் சூட்டிக்கொள்ள வரும் சக்கிரவர்த்தியினது திருநாமம் யாதோ தெரிந்து கொள்ளப் பிரியமுள்ளவளாயிருக்கிறேன். அவர்களது மனைவியின் நாமதேயத்தையும் கூடித்தெரிவி கேட்கிறேன்.

சீதா:—நமது சக்கிரவர்த்தியின் நாமதேயம் ஐந்தாவது ஜியார்ஜ். நமதரசியாகிய அவரது மனைவியின் பெயர் விக்டோரியா மேரி டெக் மாகாண அதிபதியின் மகள்.

மனோன்மணி:—காலம் சென்ற மாக்ஷிமை பொருந்திய ஏழாவது எட்வர்டு சக்கிரவர்த்தி, அவரது அன்புள்ள மனைவி அலெக்ஸாண்டிரா, இவர்களின் முதல் புதல்வராமோ இவர்?

சீதா:—அல்ல! அல்ல! எப்பொழுதும் ஆங்கில தேசத்தரசரது முதல் புதல்வர், வேல்ஸ் தேசச் சிற்றரசர் என்ற பட்டம் பெற்றவர். ஏழாவது எட்வர்டுக்கு ஆல்பெர்டு விக்டர் என்ற பேருடன் கூடிய மூத்தமகனிருந்தார். அவர் உயிருடனிருந்திருந்தால் நமது சக்கிரவர்த்திக்குப் பட்டம் கிடைத்திராது. அவர் நல்ல வாலிபப் பருவத்தில் காலம்சென்று விட்டதால், இவர் முதலில் வேல்ஸ் சிற்றரசராகி பிறகு எட்வர்டு காலம்சென்றதும் ஆங்கில ராஜ்ஜியபாரம் வஹித்தார். எப்பொழுதும் இந்தியாவின் மேலும் இந்துக்கள் முதலான இந்தியகுடிகள் மீதும் மிக்க பாசமும் கருணையுமுள்

ளவராதலால், இது காறும் இந்தியாவில் நடைபெற்றிராத இந்தியாவில் தானே நேராக வீற்றிருந்து மகுடஞ்சூட்டிக் கொள்வது தனது பிரியம் என்று தெரிவித்ததும், இந்தியாவிலுள்ள குடிகள் மேஹத்தைக் கண்ட மயில்கள் போல ஆனந்தங் கொண்டு, அன்பு, ராஜபக்தி என்னும் கலாபங்களை விரித்தாடி ஆரவாரம் செய்தலும் ஆச்சரியமோ!

மனோன்மணி:—ஆஹா! இவரது பாலிப விருத்தாந்தங்கள் யாதேனும் தெரிந்திருந்தால் தெரிவி கேட்கிறேன். இவர் எங்ஙனம் வித்யாப்பியாசத்தைச்செய்தார்? எங்ஙனம் ராஜநீதி முதலியனவைகளைக் கற்றார்? என்பதைத்தெரிந்து கொள்ள விரும்புகிறேன்.

சீதா:—இவர் 12-வயதுள்ள வராயிருந்த பொழுது, கப்பல் ராணுவ உத்தியோகப் பயிற்சிபெற "பிரிட்டானியா" என்னும் கப்பலிற் சென்றிருந்து, முதல் முதல் ஓர் சாதாரண மானுமியாகவிருந்து பழகி பிறகு 1893-ம் வருஷத்தில் காப்டின் பட்டம் பெற்றார். இப்பவும் அவரை நமது மாலுமி அரசர் என்று எல்லோரும் புகழ்ந்து கூப்பிடுவதும் உண்டு.

மனோன்மணி:—பிரிட்டானியா 'கப்பல் என்பது எது? விரித்துரைக்கக் கேட்கப் பிரியமுள்ளவளா யிருக்கிறேன்

சீதா:—கப்பல் போர் ராணுவவீரர்களையும், உத்தியோகஸ்தர்களையும் பழக்குவதற்காக ஏற்ப்பட்டிருக்கும் ஓர் பெரிய போர் கப்பல் அது, என்று கேள்வி யுற்றிருக்கிறேன்.

மனோன்மணி:—அவரது கலியாண மஹோத்ஸவம் எப்பொழுது முடிந்ததாமோ?

சீதா:—அவர் 28-வது வாலிபப்பருவத்திலிருந்த பொழுது. டெக் மாகாணத்திய அரசகுமாரியாகிய விக்டோரியா மேரி என்னும் மாது சிரோமணியை மணம் செய்து கொண்டார்.

மனோன்மணி:—இத்தம்பதிகளுக்கு எவ்வளவு குழந்தைகள்?

சீதா:—இவர்களுக்கு ஐந்து ஆண் குழந்தைகளும் ஓர் பெண் குழந்தையும் உள. இவர்களுள் மூத்தவர் எட்வர்ட் ஆல்பெர்ட என்னும் நாமம் வாய்ந்த அரசகுமாரர். 1891-ம் வருஷத்தில் பிறந்தார். அவர் தாம் தற்காலத்திய வேல்ஸ் இளவரசர்.

மனோன்மணி:—நமது சக்கிரவர்த்தி பூமி யாத்திரை செய்திருக்கிறாரமோ?

சீதா:—ஆஹா! இவரைப்போல் உலகம் முழுதும் சுற்றி அவ்வளவு இடங்களைப் பார்த்திருக்கும் அரசர்கள் கிடையா. 1877-ம் வருஷத்தில், இவரும், இவரது சஹோதரருமாக, இரண்டு வருஷம் சமுத்திர யாத்திரைசெய்து உலகமுழுதும் சுற்றிவந்தார்கள். பிரிட்டிஷ் ஆதீன பிராந்தியங்களிலும் கூட, இவர்கள் பார்த்திருக்கும் அளவு, மற்ற அரசர்கள் பார்த்ததில்லை.

மனோன்மணி:—அப்படியா! நீ இப்பொழுது கூறிய யாத்திரையைத் தவிர, வேறு, எங்ஙனம், எப்பொழுது செய்திருக்கிறாரமோ?

சீதா:—சொல்கிறேன் கேள். அவரது தாயார் விக்டோரியா சக்கிரவர்த்தினி காலஞ்சென்று, அவர், யார்க் மாகாண அதிபதி பட்டத்திலிருந்த பொழுதே, 'ஒபீர்' என்னும் பெயர் வாய்ந்த கப்பலேறிச் சென்று, ஆஸ்திரேலியாவில் தங்கி, அங்கு ராஜாங்க சபையை ஆரம்பம் செய்து விட்டு, "நியூ ஸீலண்டு" தேசமென்ன, தென் ஆப்பிரிக்கா வென்ன, கனடா தேசமென்ன, "நியூ பவுண்டுலண்டு" என்ன, இப்பேர்ப்பட்ட இடங்களிலெல்லாம் தங்கிவிட்டுத் திரும்பினார் என்று சொல்லக் கேள்வியுற்றிருக்கிறேன்.

மனோன்மணி:—நமது சக்கிரவர்த்தியும், சக்கிரவர்த்தினியும் இதற்கு முன் எப்பொழுதாகி

னும் நம் இந்தியாவிற்கு வந்திருக்கிறார்களா மோ?

சீதா:—ஆஹா! 1905 வருஷத்தில், இவர்கள், வேல்ஸ் சிற்றரசரும், சிற்றரசியு மாயிருந்த பொழுது, இந்தியாவில் விஜயம் செய்து பம்பாயில் வந்திறங்கினார்கள். இறங்கின து மன்னியில், நீடித்த காலம் தங்கியும் நின்றார்கள்.

மனோன்மணி:—நீடித்த காலமென்றால் எவ்வளவு காலமிருக்கலாம்?

சீதா:—சுமார் ஐந்தாறு மாதங்களிருக்கலாம். மற்ற இடங்களிலிருந்ததைக்காட்டிலும் அதிக காலம் இங்கு தங்கினதினின்று நீடித்த காலமெனக் கூறினேன்.

மனோன்மணி:—சரிதான்! அவர்கள் இங்கு தங்கின பொழுது, தனக்கு இந்திய பிரஜைகளிடத்துள்ள அன்பைக் காட்டினதுண்டாமோ!

சீதா:—ஆஹா! ராஜதம்பதிக ளிருவரும், சென்ற விடங்களிலெல்லாம், எவ்வித பிரஜைகளிடத்தும், மிக்க அன்பையும் ஆதரவையும் காட்டினார்கள். பிரஜைகளும், ராஜபக்தியுடன், மனப்பூர்த்தியான நல்வரவை அவர்களுக் களித்தார்கள்.

மனோன்மணி:—அவர்கள் இந்தியாவி னின்று, நேரே, தங்கள் தேசம் சென்றார்க ளாமோ?

சீதா:—இல்லை! நேரே தங்கள் தேசம் போகாமல், ஆப்பிரிக்காவிலுள்ள ஈஜீப்து தேயத்தில் தங்கி அத்தேசத்தியரசனாகிய, "கெடிவ் என்" னும், பிரபுவைப் பார்த்துவிட்டு, தங்களூர் சென்றார்கள்.

மனோன்மணி:—இந்தியாவினின்று திரும்பிச் சென்றபிறகு மறுபடி அவர்கள் தேசயாத்திரை இதுகாறும் செய்யவில்லை போலும்

சீதா:—அப்படிக்கு இல்லை! அப்படிக்கு இல்லை! 1908-ம் வருஷத்தில், நம் ஜியார்ஜு சக்கிரவர்த்தி, மறுபடி கனடா தேசத்திற்குச் சென்றார். மறுபடி 1910-ம் வருஷத்தில் தென் ஆப்பிரிக்காவில் பார்லிமெண்டு யூனியன் என்னும் ராஜாங்க சங்கத்தை முதல்முதல் கூட்டச் செல்லத் தயாரா யிருந்தவர், ஏழாவது எட்வர்டாகிய தனது தந்தை காலஞ்சென்றதால் நின்றுவிட நேர்ந்து, அவருக்குப் பதில், அவரது சிற்றப்பாராகிய "கன்னாட்டு ட்யூக்" அனுப்பப்பட்டார்.

மனோன்மணி:—இவர் எப்பொழுது ஆங்கில தேசத்து ராஜாவாகவும், நம் சக்கிரவர்த்தியாகவும் ஆனது?

சீதா:—தனது தந்தை இறந்துபோன 1910-ம் வருஷம், மேமாதம் 6-ந்தேதி அன்றுதான்.

மனோன்மணி:—சரிதான்! இவரை ஐந்தாவது ஜியார்ஜு என்று கூறுவது எதனால்! அது எதைக் குறிக்கிறது?

சீதா:—இவர்க்கு முன் ஜியார்ஜு என்று நாமதேயம் பெற்றிருந்த நான்கு அரசர்கள் இங்கிலாந்தில் அரசாண்டிருந்ததால், அவர்களிலிருந்து இவரைப் பகுத்தறிய சரித்திரங்களில் அவ்வாறு கூறியுளது இங்கு 'ஐந்து' என்பது குறிப்பதெல்லாங் கூடி, ஆங்கில தேசத்தில், இவர்க்கு முன், இவரது நாமதேயத்துடன் கூடிய அரசர்கள் நான்குபேர்கள் அரசாண்டிருக்கிறார்கள் என்பதே.

மனோன்மணி:—நம் தற்காலத்திய சக்கிரவர்த்தி போல், இவரது தகப்பனாரும், பாட்டியாரும் கூட இந்தியாவின் மேலும், இந்திய குடிகள் மீதும், பற்றுள்ளவர்களா யிருந்தார்களாமோ?

சீதா:—ஆஹா! கிஞ்சித்தேனும் தடை அன்னியில் விக்டோரியா சக்கிரவர்த்தினி அம்மணி, நல்லரசி யென்று அன்புப் பேரிட்டு அழைக்கப்பட்டது மன்னியில், அவர்களுக்கு இந்தியாவின் மீதிருந்த வாஞ்சையினால், ஓர் இந்து கனவானை தனக்கு உருடு பாஷைகற்பிக்க ஏற்படுத்திக் கொண்டார்கள். அவர்களது முதல் புதல்வர் எட்வர்டு சக்கிரவர்த்திக்கு இந்தியாவின் மீதும் இந்திய பிரஜைகள் மீதுமிருந்த பற்றினால் தான், தனது அருமைப் புதல்வர் வேல்ஸ் சிற்றரசரையும், தனது மருமகளாகிய, அவரது மனைவி வேல்ஸ் சிற்றரசியையும், இந்தியாவுக்குப் போய், அத்தேசத்தையும், ஆங்குள்ளகுடிகளையும் பற்றித் தெரிந்து அதையும், அக்குடிகளையும் நேசிக்கும்நிமித்தம், அனுப்பினார். அவர்களும் அப்பொழுது வந்த பொழுது மாத்திரமேயன்றி, இதுகாறும் நானாவிதமாய், தங்களுக்குள்ள பற்று, தங்க

ளது தந்தை, பாட்டியார்களுக் கிருந்ததை விட கிஞ்சித்தாகிலும், குறைவுள்ளதல்லவென்று காட்டி யிருக்கிறார்கள்.

மனோன்மணி:—ஆஹா! அப்படியா! இவ் விஷயங்களைக் கேட்டு மிக்க சந்தஷ்டி அடைந்தேன். இந்த நமது ராஜ தம்பதிகள் போன்ற சக்கிரவர்த்தி, சக்கிரவர்த்தினிகள், இந்தியாவிற்கும், இங்கிலாண்டு தேயத்திற்கும் கிட்டற்கரியதாகலால், நாம் அவ்விருவர்களுக்கும் தீர்க்காயுளைக் கொடுக்குமாறு கடவுளைப் பிரார்த்தித்துச் செல்வோமா?

சீதா:—அங்ஙனமே செல்வோமென்று கூறி வாழி, வாழி நமது சக்கிரவர்த்தியும், சக்கிரவர்த்தினியும், நீடூழிவாழ்க பல்லாண்டு வாழ்கவென்று, ஆசிகூறி கடவுளைப் பிரார்த்தித்து, அவர்களது, நற்குணங்களைத் துதித்துச் சென்றார்கள். ஓம்தத்ஸத்.

உ

ஸ்ரீ லலிதாம்பாயைநம:

சென்னை விவேகசிந்தாமணிப் பத்திராதிபர்

மகா-ா-ா-ஸ்ரீ

C. V. சாமிநாதையர் சந்ததி

நீடூம்வாழ்கவென்ற

நடுவெழுத்தலங்கார

இருச்சொல்லுவமை விடைப்பொருளும்

அப்பொருளின்

ஆதியந்த அக்ஷரங்களினின்றவதரித்த

63. அவதானப்பொருளும்

உடைய

வித்தியாவினோத

விடுகதை வினவிடை.

நொண்டிச்சிந்து.

தெந்தினத்தின தினனு-தினன தின
தெந்தினத்தின தின தின தின னு-தெ

1 மாவளர்கோயிற்பூசை—செய்வோன்பேரொன்று
வளர்கூட்டப்பெயரொன்றுநாடொன்று
பாவளர்சுபாவப்பெய—ரொன்றுகின்னரன்
பரியாயப்பேரொன்றுசேனைப்பேரொன்று
பூவளர்போதனைப்பேரொன்று—யானைப்பே
[ரொன்று
புண்யகட்டளைப்பேரொன்றுபூமிப்பேரொன்று
கோவளர்நன்னீதிப்பேர்—தனிலொன்று
குருப்பேரொன்றுவேலேவர்கோன்பேரொன்று
(தெந்தி)

2 வாசனைப்பண்டமொன்று—ஒடுக்கமென
வழங்கும்பேரொன்றுபட்டணப்பேரொன்று
நேசமுடன்சொல்வதற்கு—திரியாக்ஷரம்
நிகழ்த்துமிப்பொருள்முற்றுந்தானறிந்து
மோசமின்றிநடுவில்வரும்பீஜாக்ஷரத்தை
முற்றுமெடுத்துவரிசைக்ரமமெழுதி
சூசனையுடன்பார்க்க—"சாமிநாதையர்"
தூய"சந்ததிநீடூம்வாழ்க"வென்றேகூறும். (தெந்தி)

இருச்சொல்லுவமை விடைப்பொருளின்
ஆதியந்த
அக்ஷரப்பொருளின் வினு.

3 சொன்னயமிகுஞ்சோடச—பதங்கள்தனில்
தொக்கினின்றவாதியந்தவக்ஷரங்களாற்
பன்னகபூஷணன்பேரொன்று—சிவைபே
[ரொன்று
பங்கமிலாச்செல்வத்தின்பெயரொன்று
வண்ண(பே—மை)யென்பதொன்று—மன்னன்
[பேரொன்று
வணக்கத்தின்பெயரொன்றுமகள்பேரொன்று
சன்னதத்துவப்பேரொன்று—விடாமழைப்பேர்
தனிலொன்றுகாந்தியின்பெயரொன்று (தெந்தி)

4 சுருதியின்பெயரொன்று—பொறுமையெனச்
சொல்லும்பெயரொன்றுதீர்க்கதர்சியொன்று
மருவில்லாநான்கின்பெயர்—தன்னிலொன்று
வல்லதரம்புப்பேரொன்றுமிருகமொன்று
திருவளர்புவிமீது—இரண்டெழுத்தாய்த்
திரியுமப்பொருளினின்றவதரித்த
பொருளறுபத்துமூன்றும்—இதனடியிற்
புனிதமுடனேயான்புகலுகிறேன். (தெந்தி)

இருச்சொல்லுவமை விடைப்பொருளின்
ஆதியந்த அக்ஷரங்களினின்றவதரித்த
63 அவதானப்பொருள்களின் வினு.

5 மாதவபிரகஸ்பதி—மகன்பேரொன்று
வளர்மோக்ஷப்பெயரொன்றுபுல்லொன்று
தாதவிழுமஷ்டமா—சித்தியிலொன்று
சாலிவாகனன்பெயர்தன்னிலொன்று
பூதலத்திற்சீக்கிரப்பே—ரதனிலொன்று
புண்யதர்க்கைபேரொன்றுபுலவர்பேரொன்று
வேதன்புத்திரனென்று—சரசப்பெயர்
விள்ளுபொருளொன்றுசுகப்ரம்மாபேரொன்று
(தெந்தி)

6 நன்மதிப்பெயரொன்று—இனிமைப்பெயர்
நண்ணுபொருளொன்றுகுளப்பெயரொன்று
தன்மமுடிப்பெயரொன்று—வஞ்சப்பேரொன்று
தாரணியில்நற்பசுவின்பெயரொன்று
பொன்மயநன்னுடொன்று—தீர்த்தத்திலொன்று
போக்குவரவுக்குரியதெருப்பேரொன்று
சன்மசகோதரிபேரொன்று—கடவுள்பெயர்
தன்னிலொன்றமுதத்தின்பெயரொன்று. (தெ)
7 வேதசந்தஸூப்பேரொன்று—ஏகாந்தப்பேர்
விள்ளுபொருளொன்றுசிநேகப்பேரொன்று
போதஞானிபெயரொன்று—கர்தகப்பேர்
பொருளொன்றுயமுனையாற்றின்பேரொன்று
மாதவகாசிபன்மனைவி—யொன்றுமூன்றின்பேர்
வழங்கும்பொருளொன்றுசாமையொன்று
பூதலத்திற்பிரீதியின்பேர்—தன்னிலொன்று
புண்ணியவாராதனைப்பெயரொன்று. (தெந்தி)
8 வனப்பூண்டின்பெயரொன்று—வளரும்பெண்தே
வதைபெயரொன்றுமகன்பெயரொன்று
கனமிகும்மஹத்துவப்பே—ரதனிலொன்று
காசினியிலாண்மகன்பெயரொன்று [ரொன்று
தனப்பெண்ணின்பெயரொன்று—பூனைப்பே
தருமவான்கடையேழுவள்ளலொன்று
தினமொளிர்மூக்குத்தி—யதனிலொன்று
திவ்வியபறவைப்பெண்பெயரொன்று (தெந்தி)
9 சடற்பெயரொன்றுதருமங்—கொடைப்பே
காரணபள்ளிவாசற்பெயரொன்று [ரொன்று
புடவியிற்றமயன்மனை—வியின்பேரொன்று
புண்யசந்த்ரன்பேரொன்றகப்பேரொன்று
திடமிருசினியின்பே—ரொன்றுதாய்பெயர்
செப்புபொருளொன்றுதாயைப்பெற்றோன்பே
[ரொன்று
படர்விதப்பெயரொன்று—விருப்பப்பெயர்
பதமொன்றுமானமுடையோன்பேரொன்று
(தெந்தி)
10 கானகமிருகமொன்று—முனிவனென்று
கதிரொப்படிசெய்நெற்களப்பெயரொன்று
தீனமில்லாவறிவின்பெயரிலொன்று
திட்டத்தின்பெயரொன்றுவேதமுணர்ந்த
வானவன்குலத்துதித்தோன்—பெயரிலொன்று
வரையறுத்துக்கூறுமிப்பொருள்தெரிந்து
ஞானிலமும்புகழ்படைத்த—செந்தமிழ்க்கவி
நாவலரேவிடைசொல்லுவீரே. (தெந்தி)

(இன்னும்வரும்)

———:-:———

The Late Sister Nivedita.

ஸ்ரீ நிவேதிதை யம்மாள்.

—(:-:)—

மிஸ் மார்கரெட் நோபிள் என்னும் பேர் புனைந்த ஆங்கிலேய மாது ஸ்ரீ-விவேகாநந்த ஸ்வாமிகளுக்குச் சிஷ்யையாகி ஸ்ரீ-நிவேதிதை யம்மாள் என்னும் தீக்ஷாநாமம் பெற்று அப்படியே இந்த பரதக்கண்டத்தை மாத்ருக்ஷேத்ரமாகக் கொண்டு இந்தியாவுக்குத் தன்னை அர்ப்பணம் செய்துழைத்து வந்தது எல்லாருக்கும் தெரிந்த விஷயமே. அந்த அம்மாள் மாது ஸ்ரீ அன்னி பெஸண்ட் அம்மையாரைவிட இந்தியாவையும் இந்தியர்களுடைய ஜாதிமத ஆசார ஒழுக்கங்களையும் உளக்கண்ணால் அறிந்து களங்கமற்ற தன்மனதில் பட்டதை உள்ளதுள்ளபடி உண்மைக்கேயொப்பிதமாயிருந் தெழுதி வந்தாள். ஆகையால் அவருடைய அபிப்பிராயங்களும் கிரந்தங்களும் ஹிந்துக்களுக்குங் கூட அருமையாயிருந்தது. இந்த அம்மாள் சென்ற மாசம் டார்ஜிலிங்குக்குப் போயிருந்தவிடத்தில் வயிற்றுப்போக்கு மாதிரி ஏதோ உபாதிகண்டு தன்கர்மம் முடிந்ததால் தமது குருவோடு ஐக்கியமானார். நல்லவர்கள் இப்பொல்லா வுலகில் நீடித்திருக்கக் கருதார் போலும், ஸ்வாமி விவேகாநந்தரும், அவருடைய மேற்றிசைச் சிஷ்யர்களில் முக்கியமானவரும் சிலாக்கியமானவருமான ஸ்ரீ நிவேதிதை யம்மையாரும் மத்திம வயதில் தானே இத்தேகத்தைத் துறந்து சென்றனர். ஆனால் அவர்கள் புகழுடம்பு பெற்று வாழ்ந்திருக் கின்றமையினால் அவர்களுடைய வாழ்நாள் அவர்கள் தேஹத்தோடு முடிந்துவிட்டதாக எண்ணுவது பிசகு. அவர்கள் இன்னும் புகழுடம்போடு ஜீவித்திருக்கிறார்களென்றே சொல்ல வேண்டும். அதுவே உண்மை.

———:-:———

Agricultural Machinery.

வியவசாய யந்திரங்கள்.

சென்னையிலுள்ள மெஸ்ஸர்ஸ் ஸாமுவேல் அண்ட் கம்பெனி அவர்கள் வியவசாய யந்திரங்கள் பல தருவித்து விற்பதில் இந்தியாவின் பல தொழில் விர்த்திக்கு அவசியமான யந்திரங்களைத் தெரிந்தெடுத்து இந்தியர்களுக் குபயோகமாகும்படி விற்று வருகிறார். இந்த கம்பெனியின் தலைவர் காலஞ்சென்ற தனகோடிராஜு அவர்களின் புத்திரர்களில் ஒருவர். இவர் யந்திர தந்திரங்களில் நன்றாகப் பழகிப் பிரவித்தி பெற்றவர். இவருடைய அனுபவத்தைக் கொண்டு இந்தியாவில் உபயோகிக்கச் சாதகமான பல யந்திரங்களைத் தருவித்து விற்பதுமன்றிப் பொருட்காட்சி சாலைகளில் அவைகளைக் காட்டி அவைகள் வேலை செய்யும் விதத்தையும் அவைகளின் உபயோகத்தையும் பலரும் அறியப் பரீக்ஷித்துக்காட்டி வருகிறார். மைசூரில் நடந்த தசரா பொருட்காட்சியில், இந்தக் கம்பெனியார் காட்டிய யந்திரங்கள் மிகவும் மேலாக மதிக்கப்பட்டதன்றி, இவர்களுடைய யந்திரங்களின் தேர்ச்சிக்காக 4 தங்கப் பதக்கங்களும், 4 வெள்ளிப் பதக்கங்களும் இவர்களுக்கு வெகுமதியாகக் கொடுக்கப்பட்டன.

இவர்கள் காட்டிய வியவசாய யந்திரங்களில் முக்கியமானவை.—நீர்ப் பாய்ச்சல் யந்திரங்கள், தாளறுக்கும் யந்திரங்கள், நில சாகுபடி சம்பந்தான யந்திரங்கள். இவைகளன்றி வீட்டிலும் வேலைச் சாலைகளிலும் உபயோகிக்கத்தக்க மாவறைக்கும் யந்திரங்கள், கையினால் வேலைசெய்யத் தக்கனவும், யந்திர வியக்கத்தால் வேலைசெய்யத் தக்கனவும் பலவுள. கரும்பாலைகள் பல அதி நுட்பமான தந்திர யுத்தியினாலமைக்கப் பட்டிருந்தன. காய்ச்சின கரும்பு ரஸத்தைச் சர்க்கரையாகச் செய்வதற்கான யந்திரமொன்று. மிகவும் வேலைப்பாடமைந்ததா யிருந்தது. நெல்லுக் குத்தும் யந்திரங்கள், எண்ணெயினால் இயக்கப்பெறும் (அடக்கமான) யந்திரங்கள் பற்பல இவர்களிடம் விற்பனைக்கிருக்கின்றன. அவற்றில் முக்கியமானது பெட்டர் கம்பெனியாருடைய இஞ்சின்களாம்.

—:—

Coronation and Christmas Holidays.

மகுடாபிஷேக, கிறிஸ்த்மஸ் விடுமுறை நாட்கள்.

1911 ஹூத்தில் பின்வரும் தினங்கள் பொதுவான ரஜாநாட்களாக கவர்ன்மெண்டாரால் விளம்பரப் படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன:—

1911 ஹூ டிஸெம்பர்மீ 7உ வியாழக்கிழமை.—மாக்ஷிமைதங்கிய சக்ரவர்த்தி சக்ரவர்த்தினியவர்கள் ராஜகோலத்தோடு டில்லி நகர்ப்பிரவேசம் செய்யும் நாள்.

டிஸெம்பர்மீ 12உ வெள்ளிக்கிழமை.—"இம்பீரியல் தர்பார்" நடக்கும் நாள். இன்றையதினம் மாக்ஷிமைதங்கிய சக்ரவர்த்தி சக்ரவர்த்தினியார் முடிசூட்டுவைபவம் இராஜ்ஜிய தர்பார் மூலமாய் பஹிரங்கப்படுத்தப்படும்.

டிஸெம்பர்மீ 25, 26, 27, 29, 30ந்தேதிகள் கிறிஸ்த்மஸ் விடுமுறை நாட்கள்.

பொதுரஜாநாட்களாக விளம்பரப்படுத்தப்படாத பின்வரும் நாட்களில் (1) ஸீகஸ்ட்மஸ் ஆபீஸ், (2) ரிஸர்வ்டிரெஷரி ஆபீஸ், பேபர் கர்ரென்ஸி ஆபீஸ், (3) ஜெனரல் ஸ்டாம்பாபீஸ் இவைகளைத்தவிர மற்ற ஆபீஸ்களெல்லாம் விடுமுறை நாட்போல் மூடப்பட்டிருக்கும். மேற்கண்ட ஆபீஸ்கள் மட்டும் காலை 11-மணிமுதல் மத்தியானம் 1-மணி வரையில் திறந்திருக்கும்.

1911 ஹூ டிஸெம்பர்மீ 23உ சனிக்கிழமை.

1911 ஹூ ,, 28உ வியாழக்கிழமை.

புதுவருஷப்பிறப்பு ஞாயிற்றுக்கிழமையாதலால் அதற்காக மறுநாள் திங்கட்கிழமை விடுமுறையளிக்கப்படும்.

———

கிராமங்கள்:—செங்கற்பட்டு ஜில்லாவில் கிராமங்களின் உபயோகத்துக்காக அக்கிராமங்களைச் சுற்றியுள்ள காடுகளில் சிலவற்றை கிராமத்தார் வசம் ஒப்புவித்து அவர்களே அவைகளைப் பார்த்துக்கொண்டு வரவேண்டியதென்கிற ஏற்பாடு புதிதாகப் பரீக்ஷார்த்தமாய் செய்து பார்த்தார்கள். இப்பொழுது அந்த மாதிரி தென்கன்னடத்திலும் கிராம பஞ்சாயத்துகள் மூலமாக கிராமத்தைச் சுற்றியுள்ள சில காடுகளை கிராமத்தார் உபயோகத்தின் பொருட்டு அவர்கள் விசாரணையில் விட்டுவர ஏற்பாடுசெய்ய உத்தரவாகியிருக்கிறது.

—:—

2-85

An Indian Journalist's Silver Jubilee.

(From the Madras Mail of 11th May, 1911.)

SIR,—I have been celebrating the Silver Jubilee of my career as a jouanalist and a worker in the cause of the diffusion of knowledge and enlightenment among the masses, in my own way, communing with the Holy Spirit and reflecting on the work of a quarter century of unceasing endeavour to stick to the ideal which moved me from within and gave me tne necessary strength and courage to persist and persevere in the plan of work I have sketched out for myself, through thick and thin, working undaunted against innumerable odds. Will you permit me, Sir, on an occasion like this, to convey, through your columns, my heart-felt thanks and gratitude to all those who have stood by me in my hour of trial and encouraged me with their sympathy, support and literary help? My object from the very beginning was "to make an earnest attempt," as the *Madras Mail* of the 12th April, 1892, put it, in commending my scheme for the diffusion of knowledge, "to open the eyes of the educated Hindus to the condition of their less educated brethren and to share with the masses to some extent the advantages of education and refinement." My main endeavours, therefore, were concentrated in securing the co-operation of as many people in the cause as possible.

Some of the members of Committee have retired from their labours in India, a few have gone over to the majority and some at this moment are in high and responsible positions. Though for several years past, I have not, in obedience to my religious vow, had occasion to seek their support in any material way, yet the consciousness of their genuine sympathy and moral support has been a source of great inspiration to me to continue my work without turning my back. To all such good souls, including the successive Editors of the *Madras Mail*, allow me to tender my heartfelt thanks publicly through your columns. I cannot sufficiently express my indebtedness to the late Mr. L. C. Innes, I.C.S., to Mr. H. O. D. Harding I.C.S., to Dr. D. Duncan, to the late Dr. G. U. Pope, Miss E. A. Manning and several others whose names come crowding to my mind. I am also indebted to Mr. J. H. Stone for the moral support he gave me while I was struggling with the question of vernacular studies. I owe it to an I.C.S. member of my Committee for including "Relgion and Morality" within the scope of the Agency's work, which opened up a virgin field for the employment of all my physical and spiritual energies and my unbounded faith in the goodness of the divine order of things. My work has met with appreciation and encouragement on all sides, as you will see from the advance proof of my article on "My Silver Jubilee" in the *Vivekachintamani*, winning for me royal approbations and the heartfelt thanks of Royalty through three generations. I mention this merely to show, how the good will of so many good souls has sustained me and encouraged me during the most trying situations in life, which to me have been made a hundredfold more trying by the loss at a critical time, of my sweet partner in life who was also the partner of my work.

But the secret of my success was not in the worldly rewards of my work, which to me were poor enough; but it brought to me a compensation in the satisfaction of my own good conscience, which to me was more valuable and inspiring than anything else. Dr. D. Duncan writing to me in July, 1905, from his cosy retreat in Scotland, while engaged in his biography of Herbert Spencer said:—"It astonishes me to see your persistent devotion to what you regard as the truth. If you do not get much worldly reward, you have at least the satisfaction of a good conscience." Here, then, is the secret of my success such as has been vouchsafed to me by divine grace and the heavenly reward for my unstinted and unsparing work in the cause of truth, or if you please, "in what I regard as truth." I am reviewing my experience of the past twenty-six years as a prominent member (in work at least) of the vernacular Press and the ideal that moved me to work steadily for its realisation all these years.

My object in writing to yo now is, as I said, to enable me publicly to tender my thanks and express my gratitude to all who have helped me by thought, word or deed, and as these include persons of the highest standing such as Governors and High Court Judges or distinguished members of the Civil Service, down to the poor but earnest student of life who wished to contribute his mite to the cause of spreading knowledge and enlightement among the less educated of our brethren, I crave your permission and theirs to tender to them one and all publicly, through your columns, my heart-felt thanks on this the unique occasion of my Silver Jubilee.

C. V. SWAMINATHA IYER, K.S.S.A.

Secretary, D. K. Agency and Editor V. C.

Madras, 8th May.

Harrowgate, 19th June 1911.

"Dear Swaminathan,

Please accept my hearty congratulations on the appearance of the Silver Jubilee Number of the *Viveka Chintamani*, a copy of which I received last Mail.

Truly Yours, D. DUNCAN."

PRINTED AT THE SOUTH INDIAN PRESS, 18- LINGHI CHETTY ST., G. T. MADRAS.